

הלב רוצה AI?

ההיגיון אומר
לעבור לעמוד הבא

תואר ראשון

במדעי המחשב
או הנדסת תוכנה

תואר שני

מדעי המחשב עם
התמחות בבינה מלאכותית

הלב רוצה AI?

ההרשמה בעיצומה!

להרשמה סרקו
את הברקוד »

קמפוס לב גברים

הוועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים

קמפוס טל נשים

בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים

ההיגיון אומר לב.

הפקולטה לניהול | תואר ראשון B.A

חשבונאות ומערכות מידע
מנהל עסקים

הפקולטה למדעי החיים והבריאות | תואר ראשון

ביואינפורמטיקה B.Sc
אחיות (סיעוד) B.S.N
הסבת אקדמאים לסיעוד B.S.N

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב | תואר ראשון B.Sc

פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
הנדסת חשמל ואלקטרוניקה • הנדסת תוכנה
הנדסת תעשייה וניהול • מדעי המחשב

תואר שני: M.S.N סיעוד • M.Sc במדעי המחשב עם התמחות בבינה מלאכותית AI • תואר מוסמך במידענות טכנולוגית בבריאות M.H.I

בית מדרש | מדרשה
בראשות הרב יוסף צבי רימון
והרב אמנון חדרי

שנה ראשונה חינוך
לבוגרי צבא ושירות לאומי

מערך
מלגות רחב

שכר לימוד
אוניברסיטאי

אחוזי השמה
גבוהים

מבחן תיל
או פסיכומטרי

חייגו
*3239

המרכז
האקדמי
לב

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

השאלות שבונות אותנו
רחל שירה אזרד

לב רך ואגוזי קשיי
נדב גדליה

תמח, לשוב לעצמנו
ענבל אלחייאני

אין כמו המורה אהרן!
התוועדות עם
הרב שבתי סלבטיצקי

למי קראתם מנותקים?

שלושה שלוחים של
'חב"ד בקמפוס' הבאים
במגע עם אלפי צעירים
בתל אביב חושפים את
פניה האמיתיות של העיר

**האבא
של**

נתניה

הצדיק רבי
עמוס גואטה
זצ"ל

סיפורים אישיים
ודברי חיזוק

**יהלומים על
שפת הכנרת**

סיפור קיץ
מאת רחל טאוב

והערב נא

ירחי כלה - למדנות. הלכה. אמונה

שלישי, ז' אב

מו"ר הרב יהושע שפירא

ראש הישיבה

שיעור 09:30-10:30

סדר לימוד

הרב זלמן מלמד

ראש ישיבת בית אל

הפסקה

הרב דודי דודקביץ

רב היישוב יצחק וראש ישיבת חזקה ישראל

הרב מנחם בושטיין

ראש מנחם פועה

הרב ציון לוז

דיין בבית הדין הגדול וראש ישיבת תפארת ישראל

ארוחת צהריים

מנחה

סדר לימוד

הרב שלומי שפירא

ישיבת רמת גן

מו"ר הרב בן ציון אלגאזי

ראש הישיבה

הרב עמיאל שטרנבוך

ראש ישיבת הר המור

מעמד סיום **והערב נא** בהשתתפות
הראש"ל הרב **שלמה עמאר** שליט"א,
ראשי הישיבה והרמ"ים

שני, ו' אב

פתיחה / מו"ר הרב בן ציון אלגאזי

ראש הישיבה

09:30-10:00

סדר לימוד

10:00-10:45

מו"ר הרב יעקב אריאל

נשיא ישיבת רמת גן ורב העיר (לשעבר)

10:45-11:45

הפסקה

11:45-12:00

הרב ראובן ששון

ראש מנחם פועה הארץ רעה

הרב דרור טוויל

רב העיר שדרות

תא"ל הרב אייל קרים

הרב הראשי לצה"ל

12:00-13:00

ארוחת צהריים

13:00-14:00

מנחה

14:00-14:20

סדר לימוד

14:20-15:00

הרב אליעזר קשתיאל

ראש הישיבה לבנון צ"ע

15:00-16:00

הרב חיים גנץ

ראש ישיבת חזקה אליהו

הרב צבי קוסטינר

ראש ישיבת הדגור בעז

16:00-17:00

הרב מיכה הלוי

רב העיר כחמ תקנה וראש ישיבת עטרת נחמיה

הרב יעקב שפירא

ראש ישיבת מרכז הרב

17:00-18:00

להרשמה: חפשו בטיקצ'אק "והערב נא"
או שלחו מסרון למספר 055-3051825

"להאיר את הדרום בתורת חיים"

תוכנית ההוראה של מדרשת שחר בשיתוף מכללת אורות ישראל

בואי לבנות את עצמך
בשביל לבנות את הדור הבא!

לימוד
בחברה

ימי
שלישי

ליווי אישי
ועוטף

התמחות
תורנית

שומריה

בראשות הרב ראובן נתנאל, ראש ישיבת נתיבות נרירה

לפרטים, תהילה: 0555531336

אחד התיעודים המצמררים ביותר
מאותם ימים הוא של תפילת הנערות
בבית הכנסת בנווה דקלים - "תפילה
לעני כי יעטוף", מתוך כבי עצום
וזעקה שאין כמותה

מיכי יוספי שיחת חברים

לרפא את הטראומה

יפה. לפני כמה ימים לקחתי בחור צעיר טרמפ באזור שילה, וכשהוא עלה לרכב והתחלנו לדבר, הוא שאל אותי במה לדעתי צריך להתחזק בתקופה הזו. אגב, אני למדתי שאם משהו מבקש ממני דרשה ואני נמצא בתודעה המתאימה, אני דווקא משיב את הבקשה אליו, שיגיד הוא וורט מחזק. כך אני מחנך את עצמי לא להתפתות כל כך מהר כשמבקשים ממני לדבר... אלא דווקא להשיב את השאלה אל השואל. בכל אופן, רק פתחתי ואמרתי לו בקצרה שאני ממליץ על קריאת פרק תנ"ך ליום.

אולי שמעתם על כך, אבל רבי נחמן היה אומר על התנ"ך שהוא ספר המוסר שלו. אגב, הוא אמר את הביטוי הזה ביחס לשני ספרים: על התנ"ך, ועל ספר 'עץ חיים' של רבי חיים ויטאל. אני מניח שלרובכם ספר עץ חיים בשלב זה הוא פחות שווה לכל נפש... אבל התנ"ך כן. בכל אופן, ברגע שאמרתי את ההצעה על לימוד התנ"ך, הטרמפיסט הצעיר היה לו הרבה מה לומר בעצמו על לימוד התנ"ך, הוא היה ממש להוט על העניין הזה.

כל זה הוא הכנה לוורט הנפלא שהוא אמר לי. באותו פרק מזכירה שהזכרתי בתחילת הדברים, שמתאר את העתיד הטוב של עם ישראל, הפסוק האחרון אומר: "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת, בְּיָמֵינוּ הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יַחְזִיקוּ עֲשָׂה אֲנִישִׁים מִכָּל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם וְהַחֲזִיקוּ בְּכַנֵּף אִישׁ יְהוּדִי לְאָמְרוֹ: נִלְכָּה עִמָּכֶם כִּי שָׁמַעְנוּ אֱלֹהִים עִמָּכֶם". בהקשר הזה, הגמרא במסכת שבת עורכת חשבון שלעתידי לבוא, לכל יהודי שילבש ציצית יהיו 2,800 עבדים מאומות העולם.

בטח שמעתם בעבר על דברי חז"ל הללו, ואולי תמהתם בליבכם שזה נשמע לא כל כך מותאם לאוזן המודרנית... מה נעשה עם 2,800 עבדים? ! ובכלל, בעידן הדמוקרטי עבדים ומשרתים זה לא משהו שאנחנו רגילים אליו. ובכן, הצעיר הזה אמר לי וורט שכל כך אהבתי. הוא אמר שלעתידי לבוא לכל יהודי יהיה חשבון ברשתות החברתיות והוא יכתוב שם דברי הגות ותוכן מתוך התורה, ולכל יהודי יהיו לפחות 2,800 עוקבים מאומות העולם שיעקבו בצפייה ובשקיקה אחרי הדברים שהוא כותב ומלמד...

חברים יקרים, הדברים היקרים הללו באים להזכיר לנו שלכל אחד מאיתנו, בלי יוצא מן הכלל, יש הרבה מה לומר. מי ייתן ונמצא את ההזדמנות היכן לכתוב ולפרסם אותם, אבל אפשר להתחיל במחברת האישית או בהתוועדות בבית הכנסת או בסעודה עם בני הבית, וכך נתקדם לאט לאט עד שנבואת זכריה תתקיים בנו בפירוש העכשווי שלה - עם 2,800 עוקבים לפחות...

לחיים לחיים! יהי רצון שנמלא כראוי את המשימה שלנו, שהייתה תקפה לכל אורך ההיסטוריה היהודית והיא תקפה במיוחד בימים אלו של בין המצרים - לעשות חשבון נפש, להצטער ולהתאבל על מה שחסר וכואב, ויחד עם זאת לראות על מה יש להודות, לשמוח ולצפות אל העתיד. לחיים!

שלום חברים, נכנסנו לימי בין המצרים שמשלבים בתוכם עבר, הווה ועתיד. מצד אחד, עין אחת צופה לאחור, על החורבן שחווינו, ומצד ההסתכלות הזו אנחנו נוהגים מנהגי אבלות, מתכנסים לתוך עצמנו ומצטערים. מצד שני, עין אחרת צופה פני עתיד, אל הגאולה השלמה שהיא התכלית שעומדת מאחורי כל הצער הזה, והפן הזה של הדברים מביא אותנו להיות פעילים ונחושים, ברוח של חיוניות ושמחה, לזרוז את העידן הטוב הזה ככל האפשר.

אתם יודעים, הרבי מלובביץ' היה ממליץ לקרוא בצומות את זכריה פרק ח', שם מופיעה ההבטחה המפורסמת: "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת צוֹם הָרְבִיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשִׂשׁוֹן וְלִשְׂמִיחָה וְלִמְעֵדִים טוֹבִים וְהָאֲמַת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְבֵּוּ". זאת אומרת, הפסוק מלמד שימי השמחה לא יהיו ימים אחרים בלוח השנה, אלא ימי האבל עצמם יהפכו לשמחה. כפי שמוסבר בחסידות, מאחורי החורבן מסתתרת אהבה גדולה ורצון לתיקון שלם, ולכן כשאנחנו עוברים את התהליך הזה - בסופו של דבר המסך יוסר ותגלה השמחה והאהבה, מה שיהפוך בהחלט את הימים הללו לימים טובים.

ובכן, ההמלצה שלנו הפעם היא לקרוא בימים אלה את הפרק הזה בזכריה, בו מופיעה גם הדרך לתיקון: "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: דַּבְּרוּ אִמָּת אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ אִמָּת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שְׁפֹטוּ בִּשְׁעָרֵיכֶם, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ אֵל תַּחֲשֹׁבוּ בְּלִבְכֶּם...". ללא ספק, אלו מילים שאמורות לגרום לנו לחשבון נפש אישי, כל אחד בתחומו הוא.

התפילה הכאובה - והתיקון

כאמור, אנחנו נושאים בימים אלה את הכאב לצד הריפוי, התיקון והשמחה. ובכן, הנה כמה שורות של ריפוי ששמחו אותי מאוד ורציתי לשותף אתכם בהן.

בחודש הקרוב ימלאו 21 שנה לגירוש מגוש קטיף. אם תשאלו אנשים מהו הדיכאון הכואב והמשמעותי ביותר עבורם מאותם ימים קשים, ואילו תמונה מסמלת בעיניהם את הגירוש יותר מכל, סביר להניח שנקבל תשובות שונות. עם זאת, אני מניח שאחד הרגעים שניצרכו בנפש של רבים זו השירה הדומעת בבתי הכנסת, זמן קצר לפני ביצוע הגירוש.

אחד התיעודים המצמררים ביותר מאותם ימים הוא של תפילת הנערות בבית הכנסת בנווה דקלים - "תפילה לעני כי יעטוף", מתוך כבי עצום וזעקה שאין כמותה. השיר הזה, שהולחן על ידי פינקי ובר, חסיד סאטמר מארצות הברית, ובוצע על ידי ר' מרדכי בן דוד, עשה את דרכו לגוש קטיף והפך לסמל כואב של תפילה וחיבור לה' ברגעים הנואשים ביותר בחיים.

במשך השנים שמעתי לא מעט אנשים שאמרו שמאז ימי גוש קטיף הם מתקשים לשיר את השיר הזה, כי הוא נצרב בהם כזיכרון עגום ביותר, כפצע פתוח שמעולם לא הגליד, כתפילה אחרונה שאחריה הגיע רגע החורבן.

והנה, בחודשים האחרונים הגיעה בשורה טובה על חידוש היישוב היהודי בצפון השומרון - ביישובים שחרבו ועכשיו נבנים מחדש: שאנור, כדים, גנים וחומש, לצד יישובים נוספים. ובשבוע שעבר ישיבת 'אמית ברוכין', ישיבה תיכונית בשומרון, עלתה לשאנור במסגרת טיול של כל הישיבה, ושם הם ביצעו בשירת המונים את "תפילה לעני כי יעטוף"...

אתם יודעים, אומרים בהקשר של נפגעי טראומה, לא עלינו, שפעמים רבות כאשר הנפגע חוזר אל האירוע בהקשר חיובי, זהו כוח של ריפוי רב עוצמה. ובכן, התלמידים שרו את "תפילה לעני כי יעטוף" וסיימו בשירת "ושבו בנים לגבולם". שמעתי את יוסי דגן, ראש מועצת שומרון, אומר שגם הוא עצמו במשך 21 שנה לא האזין לשיר הזה, ועכשיו בא זמן התיקון וההקשר החיובי. כמה זה משמח ובונה אותנו.

עוקבים אחריו

מעניין לעניין, בנושא הגאולה והטוב הצפוי לנו, אני נזכר בסיפור

ישיבת ההסדר צפת
מחפשת ר"מ

קו"ח לשלוח למייל
rav@tsfat.org.il

ברכה: הרב איל יעקבוביץ ראש הישיבה והנהלה

כנס ימי לימוד התנ"ך

מוקדש לע"נ
סמל יונתן אהרן גרינבלט הי"ד

עת ללמוד תנ"ך

לפגוש עם עולמך שלחיות איתך האמת
על צור הצאלה

כנס ימי לימוד התנ"ך
באור תורת ארץ ישראל

גבעת שמואל | שני-שלישי | ו'ז' אב (20-21/7)

48 שעות אחרונות להרשמה למוקצאת

מוכר כהשתלמות של 30 שעות << פרטים והרשמה באתר

להרשמה: 058-7537884 • kenes-tanach.org

דור הממשיכים

צריכים רק להיכנס!

דור המייסדים

בנו לבד את הבית...

תצלום

עכשיו זה הזמן שלכם להצטרף לקהילה של הדור הבא!

היישוב האייקוני קדומים גדל וצומח ויש לכם הזדמנות להצטרף לקהילה של פעם בדור. הצטרפו לשכונה החדשה ותיהנו מכל מה שיש לקדומים להציע: גני ילדים מעולים, בתי ספר איכותיים, תנועות נוער, מרכזים מסחריים, בריכת שחייה, קונסרבטוריום ועוד.
הצעירה בקדומים - הקהילה של הדור הבא.

במרחק 25 דק'
מכפר סבא

יישוב ותיק
ומבוטט

פארק ירוק
ומרחבים פתוחים

הטבה
לזמן מוגבל

דירות 4-6 חדרים במחיר צעיר
1,590,000 ₪
החל מ-

לפרטים והרשמה
073-777-2224

צ.ב.
בונים מכל הלב

מחשא למסע

את הזכות להתיר נדר, קיבל משה רבינו שנים רבות קודם לכן, בראשית דרכו. כשמשה יצא אל אחיו וראה בסבלותם, חז"ל מספרים שהוא ראה שהמצרים שמו משא של איש על אישה, משא של גדול על קטן, של בחור על זקן. מה עשה משה? לקח את המשאות והשיבם למקומם, סידר והחזיר לכל אחד את המשא המתאים לו. הקב"ה ראה את משה במעשיו ואמר לו: "אתה ישיבת לבני סבלותם, חייך, שאתה עתיד לישיב ולפרש לבני נדריהם". מפליא החיבור בין נדר למשא, למה מתכוון המדרש?

כשמשה רבינו יוצא לראות את אחיו, הוא לא סתם רואה, הוא נותן את הלב שלו בראיה הזו, כך מתאר רש"י. כשאדם רואה מתוך שנותן את ליבו, הוא יכול ממש להבין את המצוקה של חברו, יכול להבין את שורש הצער, ומתוך כך אולי לעזור לו. משה רבינו מבין שעיך הסבל שסובלים אחיו, הוא מכך שהם סוחבים את מה שלא שייך להם. אם רק היה זה המשא שלהם, המשא השייך לכל אחד מהם, הם היו יכולים לשאת אותו.

כן הוא במשא הלב, כשאדם נושא על ליבו משא שלא שייך לו, כשהוא לוקח על עצמו מה שלא נוגע לו, שלא נמצא בגבולות שלו, הוא אכן לא יכול לשאת זאת. חסד גדול עשה משה עם אחיו, שהשיב להם את המשא השייך להם. משה רבינו עשה זאת במשא העבדות במצרים, והמשיך לעשות זאת גם בהמשך, במשאות הלב. משא הלב, הוא זה שלעיתים קשור לנדר.

כשאדם נודר נדר, הוא מבטא רצון להתעלות ולהתחבר לחלק גבוה בתוכו. כדי להגיע לכך הוא יוצר בתוכו מחויבות פנימית שתכריח אותו להיות במקום הגבוה. נדר הוא כמו כל מחויבות שאדם מכניס את עצמו אליה, במטרה להיות במקום טוב יותר. הבעיה מתחילה כשאדם לא שלם עם כך, כשמרגיש שאין התאמה בין הרצון ליכולות שלו, שאמנם הוא מאוד רוצה להיות במקום השלם והטוב יותר, אבל כרגע, במצבו הנוכחי, הוא לא מסוגל לעמוד בהתחייבויות שלקח על עצמו.

או אז צריך ללכת אל החכם. חכם כזה שיכול להתיר את נדרו, שיעזור לו לשוב אל מקומו המתאים לו, שיעביר אותו את הגשר הצר העובר בין הרצון הגדול לבין המגבלות. כמה ריפוי נוכל לקבל אם מישו ייטול את ידינו ויעביר אותנו לאט ובבטחה את הדרך חזרה למקומנו, שלא נישא על כתפינו משא הכבד מכפי כוחנו.

מעניין שגם מסע יכול להפוך למשא. כשהתורה מפרטת: "אלה מסעי בני ישראל", היא מזכירה לנו שכל מסע יכול להיראות בתחילתו כמשא, אבל בסוף בסוף, כשהחזורים ומביטים לאחור על מה שהיה, המשא יכול לשוב אל מקום של מנוחה בנפש, ולהיות מסע של לימוד וצמיחה. ובמילים המתוקות של מדרש תנחומא: "משל למה הדבר דומה, למלך שהיה בנו חולה, הולידו למקום אחר לרפאותו. כיון שהיה חוזרין, התחיל אביו מונה כל המסעות, ואמר ליה: כאן ישנו, כאן הוקרנו, כאן חששתי את ראשך".

כשנוסעים אל הלא נודע, המסע הופך למשא כבד המכביד על כתפינו. כל בעיה הופכת גדולה יותר, כל עיכוב נראה קשה יותר, הכל מתנפח מעבר לממדיו האמיתיים. אבל בסוף בסוף, כשנזכרים בכל מה שהיה, כשעוברים שוב באותם מקומות שכבר עברנו בהם, יכולים להרגיש את המתקנות, להתרפק על החוויות, שהופכות כעת להיות נעימות וכבר לא מכבידות.

וכמו שמשה, בתחילת דרכו, השיב את המשא למקומו, כך בסוף ימיו, עת הוא מונה את מסעות בני ישראל, הוא שוב משיב את המשא למקומו. משיב להיות רק מסע, בגודל טבעי. לא מסע שמתרחב מעבר למידותיו והופך למשא. מסע ריפוי שעוברים יחד, אב ובנו, באהבה.

להניף את דגל המקדש

סיבוב שעירים

ראש חודש אב יום שלישי, כ"ט בתמוז

18:30 התנסות ברחבת הכותל
19:00 יציאה לסיבוב שעירים

סיבוב השערים מוקדש לאורו של
סון רואי מילר הי"ד
שיום הולדתו בא' אב

WWW.SIVUVSHEARIM.CO.IL

חבורת תריג & דוד פדידה מגישים:

חבורת תריג בין הזמנים בעקבות האבן הקדושה

פאופא!

הצטרפו למרדף בעקבות 'האבן הקדושה'. הרפתקה חדשה, מסעידה ו... עוצרת נשימה!

בנייני האומה ירושלים

שלישי כ"א ואב < 4.8

19:30 17:00 14:00 11:00

למנויי מגזין
תריג
חבדי מועדון 613
30% הנחה!

שני כ' ואב < 3.8

19:30 17:00 14:00 11:00

למחזיקי כרטיס
ירושלמי
במקומות
50% הנחה!

ראשון י"ט ואב < 2.8

19:30 17:00 14:00 11:00

חינה? הנה!
פעילות קליקים אינטראקטיבית
עם הקהל במהלך המופע!

כרטיסים באתר חבורת תריג: BHI.CO.IL ובמוקד הטלפוני: 072-279-6666

בהקשת קוד קופון: קרוב

לרכישה סרקו את הברקוד <<<<<

20% הנחה לקוראי 'קרוב אליך'

מגוון הטבות והנחות נוספות בועדי העובדים ומועדוני הלקוחות!

ילד, סליחה שביישתי אותך

ישבנו בשבת בבית כנסת אחד. המתפללים היו בסעודה שלישית בחצר ואנחנו בפנים, מול ארון הקודש; אתה קראת ספר קומיקס היסטורי משעשע, צחקת בקול ושיתפת אותי ואני למדתי במקביל מסכת נזיר מן התלמוד הבבלי.

לפתע נשמעו נקישות עזות על קירות בית הכנסת, מבחוץ. היה מעט מפחיד, אך הנחתי שאין ממה לחשוש ואלו שני צעירים שאני קצת מכיר. מן הסתם הם היו בסעודה שלישית וחמדו לצון. צדקתי. אחרי רגע הם נכנסו לבית הכנסת בחיוך רחב עטוף קלילות; אמרו 'שבת שלום' ובתמורה לימדתי אותם קצת ממסכת נזיר. הם אהבו את הלימוד (ואותי) ואחד מהם הביע את הוקרתו בעזרת ממתקים שהביא לך ממטבח בית הכנסת ולי - מספר אגוזי קשיו. האווירה הייתה שמחה וזורמת והרשיתי לעצמי לסנוט בכך קמעא מולם ולומר לך משהו כמו 'הממתקים שלך, אבל תיכנס למקלחת בזמן'. משהו כזה. אולי היה זה הפחד מכך שבמוצאי שבת תפיק לי את הסאגה המוכרת אשר במסגרתה אני צריך לשנע אותך למקלחת בלחץ שעון קיץ כשאתה עייף ויגע מכל פעילויות היום הארוך.

חייכת על הלצתי, צחקנו והצעירים המשיכו הלאה. אבל הרגשתי אותך לרגע קל מאוד עת פגשתי בעיניך שזוו מספר הקומיקס המרתק. לכן, אחר כך, כשיצאנו מבית הכנסת הבטתי בכך ושאלתי אותך בפשטות אם התביישת מההערה שלי. זיק מדליק הופיע בעיניך. התרגשת שגיליתי את רגשותיך בפניך. נדמה שהופתעת שכך נוהגים. 'התביישתי, אבל קצת', אמרת בחיוך. 'סליחה, סליחה', אמרתי. סלחת לי בנקל יען כי טוב לב אתה ואוהב, אך אני - נתתי לך אגוז קשיו אחד, משלי, כצו פיוס. אתה אוהב מאוד קשיו וגם ככה אני לא אוכל לפני הבדלה ותכננתי לשמור לי את הקשיו הללו להרמת מורל מוצ"ש. אחר כך נתתי לך עוד קשיו אחד. הסברתי לך שזה לא יפה לבייש אף אחד, גם לא ילד, למרות שטכנית 'אני יכול' וכאילו 'מה תעשה לי?'. התרגשנו יחד מעוצמת ההבנה הדקה וניואנס הבושה שצף בינינו ברגע ששמתי את ליבי אל ליבך והסבת את תשומת ליבך הגדול לעצם שימת הלב הזאת. למחרת, יום א', כשחזרתי הביתה התחבקנו ושאלתי, כרגיל, האם זכרת שאני אוהב אותך בבית הספר ומה הכי זכרת? לפתע ציינת את אתמול. את הרגע בו שמתי לב שהתביישת. הרגשתי שזה מה שתגיד ושמתתי מאוד. עדיין היה קשה לך להגדיר במילים מה חווית איתי, אז תרגמתי לך; קוראים לזה הבנה, ילד. רגישות היא פועל יוצא של רצון לעשות משהו עם ההבנה. אך לפני הכל - נדרש רצון להבין בכלל מה הזולת מרגיש ולא משנה אם מערכת היחסים מאפשרת להתעלם ממה שקלטת ולהמשיך הלאה. ה'הלאה' הזה הוא פוטנציאל מבוזבז שמקבע לזולת את בדידות הלב.

גדליה הוא עורך תוכן ומגיש סרטונים וטקסטים, מוזיקאי, יוצר טרילוגיית הסרטים "בית עם אלוקים", "אבא עם אלוקים" ו"רווק עם אלוקים".

נישואין: למצוא את האחדות והקדושה האבודה

בעולם שבו אחוזי הגירושין מטפסים, הבדידות הפכה למגיפה וההגדרות הבסיסיות ביותר של גבר ואישה נראות לעיתים כמתערערות, אנו נקראים לשוב אל נקודת התמימות המקורית שלנו. השאלה המהדהדת בדורנו אינה רק "עם מי להתחתן?", אלא "מדוע להתחתן בכלל?"

רבים מאיתנו הורגלו לחשוב על נישואין כעל אמצעי להשגת אושר, אהבה או ביטחון כלכלי. אך האמת היא עמוקה הרבה יותר. נישואין הם 'סטארט-אפ' אלוך. הסיבה היחידה והאמיתית שבגללה אנו מתחתנים היא מפני שאלוהים ברא את הגבר ואת האישה באופן שבו הם אינם שלמים מחוץ לברית הנישואין.

בניגוד לתרבות המערב המקדשת את האינדיבידואליזם והאגואיזם, היהדות מלמדת כי החיים האמיתיים מתחילים רק כאשר אנו נשואים. עד אותו רגע, אנו בעיקר מתכוננים וגדלים לקראת המשימה הגדולה מכול: להפוך משניים לאחר. בשורש המבנה הזוגי עומד עיקרון קוסמי של 'משפיע ומקבל'. התורה מגלה לנו שהגבר נוצר 'יש מאין' - מהעפר, בעוד האישה נוצרה 'יש מיש' - מתוך הגבר. הבדל זה אינו מצביע על היררכיה של כוח, אלא על תפקידים נשמתיים משלימים.

הגבר נושא בתודעתו את החרדה הקיומית של האפסיות, ולכן הוא זקוק נואשות להיות בעמדת 'משפיע' - לתת, להעניק ולהוכיח את נחיצותו בעולם. האישה, לעומתו, כמהה לקבל השפעה זו לא מתוך חולשה, אלא מתוך הכישרון המופלא של ה'מקבל': היכולת לקלוט את הנתינה, לטפח אותה, להזין אותה ולהפוך אותה לחיים שלמים. כאשר שני הכוחות הללו פועלים בהרמוניה, החולשות הופכות לכוח מאחד.

טעות נפוצה היא לבסס את הנישואין על רגש האהבה בלבד. אהבה, במהותה, היא רגש אנוכי המתאר "איך אני מרגיש כלפי האחר". היא יכולה להתלקח ולהיכבות כמו אש. נישואין יהודיים, לעומת זאת, מבוססים על קדושה ואחדות - על ההבנה שבן הזוג הוא "בשר מבשרי".

הבית היהודי הוא דגם מיניאטורי של בית המקדש. השכינה שורה ברווח שבין בני הזוג כאשר הם יודעים לבטל את האגו שלהם זה למען זה. כשבעל משמח את אשתו, הוא אינו רק עושה לה טובה; הוא פורץ את גדרי האגו שלו ומתחבר לתכלית הבריאה - להפוך את העולם הזה לדירה לו יתברך. המסע לחיזוק הקשר עשוי להיות קשה כקריעת ים סוף, אך עלינו לזכור שאיש ואישה זכו, שכינה ביניהם. כאשר אנו ניגשים לזוגיות מתוך תודעה של שליחות ותמימות, אנו לא רק בונים את עולמנו הפרטי, אלא מוסיפים עוד אבן בבניין הגאולה השלמה.

לוקחות 5 דקות ליומי

ויוזאות עם חברות!

גל אורן לונדון BSD

יומי

לומדים בכיף זוכים בענק!

נכנסים « לומדים « ואולי זוכים
לאחר כל יום בפרסים שווים

הפרס הגדול: חופשה לכל המשפחה!

הטבה בלעדית
לילדי חמ"ד
מנוי חודשיים
במתנה!

אם יוצאים – מגיעים

וממדבר עלתה וישבה במקומה". גם השכינה עושה את המסעות שלה, ואנחנו איתה. וגם כאן אנחנו יכולים לשאול: למה ה' עשה לנו את זה? אבל אנחנו יכולים גם לשאול – לאן אתה רוצה לגדל אותנו? מה השלב הבא שצריך להתרחש?

הימים האלו הם ימים של געגוע עד אין קץ. געגוע לשכינה שתשוב, למציאות השלמה, לירושלים בתפארתה. אבל דווקא מתוך זה נאמין וניזכר שכל מסע תכליתו לקדם אותנו אל מדרגה חדשה, אל קומה חדשה שעדיין לא היינו בה. ובכן, נשאל את עצמנו: לאן אנחנו צועדים בימים הללו?

נכון, לא קל לצאת לדרך, ואולי מעצמנו לא היינו יוצאים, אבל איזה מזל ש"מוצאיהם למסעיהם על פי ה'". הוא זה שמחליט מתי ננוע ולאן נלך. ובעצם, האמת היא שזו כלל לא שאלה אם אנחנו רוצים ללכת או לא... כל השאלה היא האם אנחנו הולכים אחריו.

אבל יש לנו הבטחה. כל מסע מוביל אותנו בסופו של דבר לארץ ישראל, בדיוק אל המקום אליו אנחנו רוצים להגיע. כי אם יוצאים – מגיעים למקומות נפלאים...

זה בכלל לא פשוט לצאת לדרך. זאת אומרת, אנחנו יודעים כמה זה חשוב להתקדם, כמה אנחנו רוצים לגדול ולנוע ולצמוח, אבל יש מלכודת כזו שברגע שאנחנו מגיעים לאיזו מדרגה, נחים, חונים, עוצרים, פתאום בכלל לא פשוט לצאת מחדש לדרך ולהתקדם הלאה. לכאורה, מה רע לנו במדרגה הזו? למה צריך לנוע? המציאות יציבה, הדברים עובדים פחות או יותר (אם יותר – זה טוב, אבל אם פחות...), ומי בכלל צריך שינויים?

כל אחד מאיתנו יכול להיזכר באיזה רגע של מסע שהוא עבר בחיים. שהוא שם תרמיל, עם או בלי ציוד, והתחיל ללכת. שהייתה שם מציאות שהכריחה שינוי, והיציאה הייתה אל הלא-נודע, עם הרבה 'למה' ו'ואף', הרבה התנגדות פנימית, כי מי בכלל הזמין את השינוי הזה, והרבה פחד של 'איך בכלל נצליח לצאת מהצד השני?'. אבל כל אחד מאיתנו גם יכול להיזכר בהתמודדות שהוא הצליח בה, בכוחות שהוא גילה, ביכולות שנחשפו שם תוך כדי המסע הזה.

זה יכול להיות בכל תחום שהזמין מסע בנפש: בהורות, בזוגיות, בעבודה, במגורים... לקב"ה יש הרבה דרכים כדי להזיז אותנו מהמקום שלנו.

אנחנו בתוך ימים של מסע. בפרשה שלנו מתוארים המסעות של בני ישראל, ארבעים ושניים מסעות, והתורה, שכל כך מדייקת במילים ולא מבזבזת מילה מיותרת, מציינת כל מסע ומסע בשמו. מהיכן ולאן, מהיכן ולאן. פסוקים ארוכים נפרסת הצעיפה הארוכה הזו, ממזרים עד לארץ ישראל. זה לא היה בהכרח פשוט (בהכרח זה היה לא פשוט, כידוע), ובכל זאת, הסיפור המפורט הזה, מסע מסע וצעדיו, מתואר בתורה כדי לתאר את זכותם של ישראל.

"אלה מסעי – רצה הא-ל יתברך שיכתבו מסעי ישראל להודיע זכותם בלכתם אחריו במדבר כארץ לא זרועה באופן שהיו ראויים להכנס לארץ", כך אומר הספורנו. התיאור של המסעות הוא סיפור הגבורה שלנו, איך קמנו ויצאנו לדרך, אבל הוא גם הזכות שלנו שבגינה אנחנו נהפכים להיות ראויים לארץ.

ללכת אחרי ה' במסעות החיים דורש היפוך מחשבה. יש לנו ציור כזה בראש שהחיים אמורים להיות ממש מסודרים. גן, בית ספר, לימודים, חתונה, ילדים, עבודה... אבל איכשהו, מתישהו בדרך, משהו לא עובד חלק. משהו לא הולך ישר. הדרך ממזרים לארץ ישראל מתארכת, ופתאום יש טעויות, ופתאום אנחנו בכלל לא בכיוון, וזה לא משנה אם זה בגללנו או לא, אבל אנחנו מוצאים את עצמנו בתוך מסע. אמא'לה לא תכננו שזה יהיה ככה...

אבל אפשר להפוך את המבט. אפשר לשנות את ההסתכלות שלנו ולשאול את עצמנו: מה המסע הזה בא ללמד אותי? לצורך מה אני נדרשת עכשיו לזוז מהמקום-שכבר-חשבתי-שהגעתי? לא לשאול: למה זה קורה לי? אלא: לאן אתה רוצה לגדל אותי?

השאלות שאנחנו שואלים את עצמנו במהלך הדרך הן חלק משמעותי במי שנהפוך להיות. האם נסיים את המסע הזה "ראויים להיכנס לארץ" או תשושים ועייפים ונמוכים ברוחנו. היכולת להתמסר אחרי המסעות, להיכנע להנהגת ה' אותנו ולהיות בסקרנות, ללכת אחריו בארץ לא זרועה, היא זו שהופכת אותנו להיות מאנשי המדבר לאנשי ארץ ישראל.

כך גם ברמה הכללית שלנו כעם: בימי בין המצרים אנחנו נודדים עם השכינה ומסעותיה. "עשר מסעות נסעה שכינה, מקראי: מכפורת לכרוב, ומכרוב לכרוב ומכרוב למפתן, ומפתן לחצר, ומחצר למזבח, ומזבח לגג, ומגג לחומה, וחומה לעיר, ומעיר להר, ומהר למדבר,

הסדרניק משיעור ד' ומעלה? מחשב מסלול מחדש?

ישיבת ההסדר ה"מאירי" – ירושלים

מזמינה אותך ללמוד תורה

בירושלים

- אפשרות לימוד הלכה לבחינות הרבנות
- מספר תוכניות לימוד
- הכנה לחיי משפחה
- אווירה משפחתית וחמה

הרב שי
☎ 055-6652795 | ☎ 050-8186332

סוגרים 5 דקות יומי

ועוברים שלב במחקר!

גל אורן לדורס

יומי

לומדים בכיף, זוכים בענק!

נכנסים « לומדים » ואולי זוכים
לאחר כל יום בפרסים שווים

הפרס הגדול: חופשה לכל המשפחה!

הטבה בלעדית
לילדי חמ"ד
מנוי חודשיים
במתנה!

קשה סילוקן של צדיקים

מילות הספד אחרי מיטתו של רבי עמוס גואטה זצ"ל

בזכות ארץ ישראל

הרב יהושע מרדכי שמידט

ראש ישיבת נחלת יוסף, שבי שומרון

בני האדם – כולו סביב תורה ועבודת ה'. אחת המידות הבולטות ביותר אצל רבי עמוס הייתה אהבת ישראל ללא גבולות, והיא השתלבה בענווה יוצאת דופן. הוא התייחס לכל אדם, קטן כגדול, כגובה העיניים. אני זוכר מקרה שבו אחד מבני הקהילה צעק עליו בקול רם. הרב לא השיב אפילו מילה אחת. הוא פשוט השפיל את עיניו, שתק וקיבל את הדברים בענווה מופלאה.

אדם אחד סיפר לי באופן אישי, שכאשר היה ילד כבן 12 לא התקבל למוסד לימודים. רבי עמוס אחז בידו, צעד עמו כרבע שעה עד ללשכתו של סגן ראש העיר, ועשה כל שביכולתו כדי למצוא עבורו מקום.

גם אני זכיתי לראות זאת פעמים רבות. כשישבתי להמתין מחוץ לחדרו, היו מטלפנים אליו רבנים, ראשי ישיבות ואנשי חינוך מכל רחבי הארץ. בכל פעם שילד לא התקבל לישיבה או למוסד חינוכי, הרב היה מתערב באופן אישי. כמו אוזניי שמעתי אותו אומר שוב

ושוב: "אני אחראי לילד הזה. אני לוקח עליו אחריות. רק תקבלו אותו". הוא לא היה מסוגל להשלים עם מצב שבו ילד או ילדה יגיעו לחודש אלול ללא מקום ללמוד. מבחינתו, לא היה דבר כזה. כל ילד חייב היה למצוא בית חינוכי, והוא היה מוכן לעשות כל מאמץ כדי שזה יקרה.

הרב השתדל לעזור לכל אדם, ללא שום הבחנה – לא לפי לבוש, לא לפי השתייכות ולא לפי מעמד. כל מי שנכנס אליו הרגיש שהוא חשוב, שהוא רצוי ושיש מי שנשוא את כאבו. אולי משום כך תפילותיו התקבלו כל כך. אולי משום כך אהבו אותו אנשים מכל גווני הציבור. כל אחד הרגיש שהוא אבא שלו.

הרב הרבה לעסוק בצדקה ובחסד, ולצד זאת הדגיש תמיד את עבודת תיקון המידות. הוא היה אומר שהישיבה שלו היא כמו מוסך: "לכאן באים כדי לתקן את המידות". זו הייתה מהותו. הוא הקרינ ענווה ופשטות, ודרש מתלמידיו לעסוק ללא הרף בלימוד התורה ובזיכרון המידות.

הכנסת אורחים

אחד הדברים שהיו בולטים במיוחד אצל רבי עמוס היה הכנסת האורחים. בבית המדרש שלו תמיד היה אוכל. בכל שעה שהיית מגיע, היית מוצא שולחנות עמוסים בפירות, במאפים ובמאכלים שאנשים היו מביאים למקום. התחושה הייתה

חז"ל אומרים במדרש רבה (במדבר כ"א, ג) שהקב"ה עוסק בשבחים של צדיקים כדי לפרסם אותם בעולם. אם כך נוהג הקב"ה, ודאי שגם לנו יש עניין לספר בשבחים של צדיקים ולהפיץ את אורם. רבים מגדולי ישראל, ובהם רבנו בחיי ואחרים, מדברים על מעלת העיסוק בדמותם של צדיקים.

ה'נועם אלימלך' בפרשת שמות כותב, שכאשר אדם שומע על מעלותיהם של צדיקים ועל עבודת ה' שלהם, וליבו מתעורר ומתלהב לזכות גם הוא לעבוד את ה' באמת – זהו סימן שה' עמו. לכן עצם העיסוק בדמותם של צדיקים וההתחזקות מהם הוא דבר גדול, והחיבור לצדיק הוא זכות עצומה.

מורנו ורבנו, הצדיק רבי עמוס גואטה זצ"ל, היה עמוד התורה והחסד. הוא גדל בשכונת ותיקים בנתניה, שכונה פשוטה וצנועה. בצעירותו שירת בצבא ואף למד תקופה באוניברסיטה, אבל בשלב מסוים עזב הכל ודבק בתורה במסירות נפש מופלאה. ימים ולילות ישב ולמד, עד שלעיתים לא היה שב לביתו במשך תקופות ארוכות.

גדלותו בתורה הייתה בלתי נתפסת. הוא ידע בעל פה את הש"ס עם דיבורי רש"י, את ספר התניא ואת ספרי ה'בן איש חי. היה גאון עצום, וכל חייו הוקדשו לתורה. כל השבוע היה שוהה בישיבה, ורק בימי שישי הגיע לביתו. כך נהג משך שנים רבות – עד יומו האחרון.

פשטות ואהבת ישראל

אחד הדברים שאפיינו אותו היה פשטותו המופלאה. הרב ישב במשך שנים על כיסא 'כתר' פשוט, ועליו גם היה נח וישן. מרוב שעות שישב עליו, רגליו סבלו מדלקות קשות, ולעיתים כל נגיעה הייתה מכאיבה לו מאוד. למרות זאת, מעולם לא הסכים להחליף את הכיסא. אני זוכר שפעם השתתפתי בכר המצווה של אחד מנכדיו. הביאו לרב כיסא מכובד ונוח יותר, אבל הוא סירב. הוא ביקש את הכיסא הפשוט ביותר שהיה באולם, ועליו ישב במשך כל האירוע.

גם ביתו שיקף את אותה פשטות. זו הייתה דירת עמידר קטנה וצנועה. זכיתי להתארח שם כמה פעמים. הסלון והמטבח היו קטנים מאוד, אבל הבית היה מלא באור ובקדושה. במשך תקופה הייתי מגיע אליו למלווה מלכה. לעיתים הרב היה מוציא את השבת רק בשעה ארבע או חמש לפנות בוקר, ואז היה מבקש ממני לערוך את ההבדלה. אלו היו רגעים מיוחדים, שהמחישו כיצד כל סדר יומו היה שונה משל רוב

כנס מלמדי בר מצווה הארצי ה-3

קרית אונו - תשפ"ו

מלמדים לבר מצווה ורואים בכך שליחות ערכית?

מעוניינים ללמד נערים לבר מצווה?

בואו לפגוש מלמדי בר מצווה
מכל רחבי הארץ, להתחזק בגודל השליחות
ולקבל כלים שישדרגו אתכם בכמה רמות יותר!

יום שלישי ז' אב, 21.07 | בין השעות 17:30-9:30

בית הכנסת "שירת חיים" רחוב יצחק רבין 32 קומה 2 קרית אונו

בהשתתפות: **הרב שמואל אליהו שליט"א**
רבנים ואנשי חינוך ומקצוע מהשורה הראשונה

לפרטים והרשמה - חפשו: **טיק-צ'אק כנס מלמדי בר מצווה**

אליו הוא אמר רק: "מה זה צאן בלי רועה... צאן בלי רועה...". יושבתי מולו. הרב הביט בי במשך שתי דקות ולא אמר דבר נוסף. שלושה ימים לאחר מכן חליתי.

פעמים רבות, כשיצאתי מחדרו של רבי עמוס, הרגשתי כאילו עברתי תהליך של טהרה. זו הייתה תחושה שקשה לתאר במילים – כאילו משהו מנקה ומזכך את הגופש. עצם השהות במחיצתו העניקה לאדם תחושת ניקיון פנימי, כאילו עבר דרך מסנן רוחני שהותיר אותו נקי ובהיר יותר.

האופניים שחזרו

סיפור נוסף שאני זוכר היטב אירע באחד הלילות, כאשר הגעתי אל הרב בסביבות חצות. בדרך כלל הייתי מגיע אליו בשעות מאוחרות. לאחר יום שלם של לימוד והוראה בשיבה, הייתי מפנה לעצמי את שעות הלילה כדי לשהות במחיצתו, ולאחר מכן חוזר לפנות בוקר, עוד לפני תפילת שחרית בשיבה.

באותו לילה הרב ישן. לפתע פתח את עיניו ואמר: "תקראו ליעקב", כשהכוונה לאחד מתלמידיו. אמרו לו: "הרב, יעקב כבר ישן". אבל הרב חזר ואמר: "תקראו ליעקב". הלכו לקרוא לו. יעקב השיב שהוא כבר כמעט נרדם, ואין לו סיבה להגיע עכשיו. אמרו לו שהרב קורא לו והוא הגיע. כאשר נכנס לחדר, הרב כבר חזר לישון...

יעקב עמד שם ותמה: "בשביל מה קראו לי? הרי הרב ישן..." כעבור דקות אחדות הגיע ילד עם אופניים חשמליים ואמר ליעקב: "הנה האופניים שלך. תודה רבה. אבא קנה לי אופניים חדשים". מה הסיפור? ובכן, התברר שכמה ימים קודם לכן הגיע אותו ילד אל הרב בבכי וסיפר שגנבו לו את אופניו. רבי עמוס פנה לאחד האברכים שלמדו בכולל ואמר לו: "תן לילד את האופניים שלך". האברך השיב שהאופניים שלו יקרים בהרבה משל הילד, אבל הרב אמר לו: "בויה, אמרתי לך – תן לו את האופניים".

האברך קיבל את דבריו ומסר לילד את האופניים. כעת, לאחר שאביו של הילד קנה לו זוג אופניים חדש, ביקש הילד בשעת לילה מאוחרת להחזיר את האופניים לאברך... רבי עמוס, שגם מתוך שנתו הבחין שהגיע הזמן להשיב את האופניים לבעליהם, קרא ליעקב להגיע – וכשיעקב הגיע, חזר לישון. רק כעבור כמה דקות התבררה הסיבה לקריאתו...

זו לא הייתה הפעם היחידה. היו מקרים נוספים שבהם הרב קרא לאנשים, ורק לאחר זמן הבינו מדוע. לעיתים היה נראה שהוא ישן, אבל הכל היה מדויק ומכוון.

אבא אישי

עוצמת הקשר שבין הרב לבין הציבור באה לידי ביטוי באופן מיוחד ביום הלווייתו. על פי הערכות המשטרה השתתפו בה כמאה אלף איש שהגיעו מכל החוגים והעדות – חרדים, דתיים לאומיים, מסורתיים וחילוניים.

ההלוויה נקבעה לשעה אחת בצהריים, אבל בפועל מסע הלוויה נמשך שעות ארוכות. מרגע שהוצאה מיטתו של רבי עמוס מן הישיבה, התלמידים ליזו אותה ברגל ולא אפשרו לרכב החברה קדישא להמשיך בנסיעה. הדרך כולה, מהישיבה ועד לבית העלמין, נעשתה בהליכה ונמשכה קרוב לחמש שעות, כשלאורך כל אותן שעות המתונו עשרות אלפי אנשים בסבלנות, מבלי לעזוב. איש לא מיהר ללכת. כל אחד הרגיש שרבי עמוס היה שייך גם לו – שהוא עזר לו, עודד אותו או עמד לצדו ברגע משמעותי בחייו.

רבים הרגישו שלא ליזו רק רב גדול, אלא אבא. אדם שקיבל כל יהודי בסבר פנים יפות, דיבר תמיד בנחת וברוגע, ומעולם לא הגביה את קולו על הזולת.

עולם התשובה בנתניה חייב לרבי עמוס רבות. בענווה, בפשטות ובאהבה אמיתית הוא קירב יהודים רבים אל התורה ואל הקב"ה. יהי רצון שיהיה מליץ יושר על עם ישראל, ושנזכה כולנו ללמוד מדרכיו – מאהבת התורה, מאהבת ישראל, מהענווה וממידת החסד שאפיינה אותו כל ימיו.

שכל אדם שמגיע – יש לו מקום, ויש לו גם מה לאכול. סמוך לבית המדרש היה חדר גדול שבו התגוררו אנשים שלא היה להם בית. היו שם אנשים מכל הסוגים – כאלה שהתמודדו עם קשיים נפשיים, אנשים שבאו משולי החברה, ואפילו כאלה שהמטרה חיפשה אחריהם.

פעם אחת הייתי אצל הרב, ובמהלך אותו ביקור הגיעו פעמיים שוטרים לקחת אדם מסוים. הם כבר הכירו את הנוהל: לפני שהיו מוציאים אותו, היו ניגשים אל הרב, מקבלים ממנו ברכה, ורק אחר כך יוצאים לדרכם.

בישיבתו פעלו שלושה כוללים, ובהם גם כולל חצות. המקום היה מלא בלומדי תורה במשך כל שעות היממה. רבים מן האברכים נהגו לטבול במקווה לפני הלימוד. פעם היה בחור צעיר, כבן 18-19, שלא רצה ללכת למקווה. רבי עמוס לקח נטלה, ועל פי הנהגת הבן איש חי נטל את ידיו שוב ושוב – 40 פעם, כדי לסייע לו ולהקל עליו. גם בכך ניכרה דרכו – לקרב, לעודד ולחנך מתוך רגישות ואהבה.

אהבת הארץ ומפעל ההתיישבות

לרבי עמוס הייתה אהבה גדולה לארץ ישראל ולהתיישבות. הוא זכה להגיע מספר פעמים לקבר יוסף, ותלמידיו ביקשו ממני לא אחת לסייע בתיאום כניסות נוספות עבורו. אגב, רבים מבני ההתיישבות, ובהם גם בחורים מהגבעות ומהחוות, היו באים להתייעץ עמו.

אני זוכר מקרה אחד שבו המתנתי מחוץ לחדרו כדי להיכנס אליו. באותה עת הגיעו גם כמה חסידים מארצות הברית, מחסידות גדולה שידועה שהיא לא כל כך ציונית. הם הקדימו אותי בתור, אבל לפתע שמעתי את הרב קורא בקול, מבלי שידע כלל שאני עומד בחוץ: "ייכנס הרב שמידט – בזכות ארץ ישראל". למרות שהיו שם תלמידי חכמים מבוגרים ומכובדים ממני, הרב ביקש שאכנס לפנייהם. כך הייתה חיבתו הגדולה לארץ ישראל ולמתיישביה.

תניח תפילין והכל יעבור

על אף שרבי עמוס הקפיד מאוד בגדרי הצניעות ולא היה משוחח עם נשים, הוא עסק רבות בהשכנת שלום בית. אנשים רבים היו באים אליו כדי ליישב סכסוכים, ולא פעם עסק גם בבוררות מורכבות, אפילו בין אנשים מן העולם התחתון. כמו עיניי ראיתי לא אחת אנשים כאלה נכנסים אליו להתייעצות. באחד המקרים אף התייעץ איתי, מתוך ענוותנותו הגדולה, בסוגיה קשה של סכסוך בין שני אנשים, כשעלה חשש שאחד מהם מבקש לפגוע בחברו. התפלאתי מאוד שהוא משתף אותי בהתלבטות כזו. זו הייתה שאלה מבחילה ומורכבת ביותר.

פעם סיפרו לי שם אנשים שחזרו בתשובה, שבעברם היו גנבים. באחת הפעמים הם הגיעו אל הרב, והוא לא הסכים לתת להם לצאת במשך שעות ארוכות – קרוב לשבע-עשרה שעות. הם ביקשו שוב ושוב ללכת, אבל הרב עיכב אותם. רק לאחר מכן התברר שבאותו זמן המשטרה עשתה להם מארב. הרב, בדרכו המיוחדת, שמר עליהם מבלי שיבינו זאת. לא פעם היה משאיר אנשים אצלו שעות רבות, ורק בדיעבד היו מבינים מדוע ביקש מהם להישאר.

זכור לי גם סיפור עם יהודי שהכרתי שהגיע אל הרב לאחר שבבדיקות ההיריון של אשתו התגלו ממצאים מדאיגים לגבי העובר. הרב אמר לו בפשטות: "בויה, הכל יהיה בסדר", וכך היה. מקרה נוסף היה של אדם שסבל מכאבי ראש קשים. הוא בא אל הרב, והרב הניח את ידיו על ראשו ואמר לו: "תניח תפילין, והכל יעבור". אותו יהודי קיבל על עצמו להניח תפילין, ומיד כאבי הראש חלפו. ראיתי אנשים רבים שבאו אל הרב עם התמודדויות ומחלות שונות, ולאחר מכן חזרו כדי להודות על הישועות שזכו להן כשהם אומרים שהרב ממש הציל אותם. זכיתי לחוות באופן אישי רגעים מיוחדים במחיצתו. פעמים רבות היה קורא לי, לעיתים באמצע היום ולעיתים באמצע הלילה. היו פעמים שהייתי מגיע והוא היה משוחח איתי, ופעמים אחרות הייתי מגיע ומוצא אותו ישן.

בתקופת הקורונה חליתי באופן קשה מאוד. הרופאים אף לא היו בטוחים שאצליח לשרוד. יומיים או שלושה לפני שחליתי, בשעה שתיים בלילה, קרא לי הרב באמצעות ילדיי שביקרו אצלו. כשהגעתי

מצטרפים ✈ טסים!

FLYCARD

BY ELAL

עוברים עכשיו ל-FLYCARD עם ישראל כרטיס
ומקבלים כרטיס
טיסה מתנה

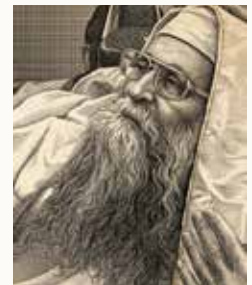
בתוספת מיסים

עוברים עכשיו:

***2665**

למצטרפים חדשים (כהגדרתם בתקנון הקמפיין) ל-FLY CARD של אל על עם ישראל כרטיס או אמריקן אקספרס עד ליום 05.08.2026 או עד גמר המלאי, המוקדם שבהם. מינימום 50,000 מושבים במלאי. בכפוף לרכישות ב-FLY CARD החדש בסך מצטבר של 10,000 ₪ עד ליום 30.11.2026. בכפוף לתשלום מיסים, היטלים, אגרות ותוספות אשר יחולו על הכרטיס. תקף ליעדים ותאריכים נבחרים כמפורט באתר אל על. בכפוף לתקנון המלא באתר אל על. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראל כרטיס בע"מ/או פרימיום אקספרס בע"מ/או ישראל כרטיס מימון בע"מ. אי-עמידה בפירעון האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. בכפוף למסמכי ההצטרפות, לתקנון FLY CARD ישראל כרטיס המפורסם באתר החברה ולתנאי מועדון הנוסע המתמיד באתר אל על.

אהבת התורה כאוויר לנשימה

הרב חן סודר חב"ד לנוער נתניה

אני אפילו לא תושב נתניה. למה שרב בסדר גודל כזה יעצור את הכל בשבילי? הרי מבקשים ממנו אין-ספור ברכות. ובכל זאת, היה חשוב לו לעשות בינינו שלום בית...".

בהקשר לזה צריך לזכור שרבי עמוס כמעט שלא הסכים שיצלמו אותו. הוא לא אהב תמונות, וכמעט שלא הסכים להצטלם. אפילו בהלוויה, כשהוצאתי את הטלפון כדי לצלם את ההמונים ולהראות אחר כך לנוער שלי בנתניה, ניגש אליי אחד מתלמידיו ואמר: "מה אתה עושה? הרב לא אהב שמצלמים אותו..." והנה כאן, למען השכנת שלום בין איש לאשתו, הוא הסכים שיצטלם וידאו! זה מלמד עד כמה היה חשוב לו לעשות שלום. ובאמת, ידוע שרבים פנו אליו בענייני שלום בית ובדברים שבין אדם לחברו, ואפילו אנשים רחוקים מאוד מתורה ומצוות מצאו אצלו אוזן קשבת ולב פתוח.

הלך מאיתנו אדם גדול. אדם שאהב כל יהודי באמת. אדם שאהב את התורה באמת. הוא לא הסתכל על המעטפת החיצונית, אלא על הנשמה. נדמה שכל מי שהרגיש שאין לו בית – מצא אצלו בית. הוא היה להם כאב, והישיבה הייתה עבורם משפחה. לא פלא שאנשים מרגישים שאיבדו אבא. לא רק משפחתו ותלמידיו, אלא העיר כולה. כולם הרגישו שרבי עמוס היה הצדיק של נתניה.

יהי רצון שנזכה לקחת ממנו את אהבת התורה, את אהבת ישראל ואת אהבת השלום. ובימים אלו של בין המצרים נוסיף באהבת חנים – בין אדם לחברו, בין איש לאשתו ובין ישראל לאביהם שבשמים – ונזכה במהרה שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה.

כיליד נתניה וכתושב העיר, ידעתי כמו כולם שיש לנו כאן צדיק מיוחד – רבי עמוס. אמנם בילדותי לא זכיתי להכיר אותו באופן אישי, אבל גדלנו על הסיפורים עליו.

רק בגיל עשרים ומשהו, כשהייתי אברך צעיר, הגעתי אליו בפעם הראשונה. היה לי חברותא שלא גדל בנתניה. הוא שמע על המקום ורצה להכיר אותו והצטרפתי אליו. ישבנו ללמוד בבית הכנסת, במה שכונה "הישיבה של רבי עמוס". הרב עצמו לא היה באותו זמן בבית הכנסת – כנראה ישב בחדרו – אבל כבר מהרגע הראשון הרגשנו בבית. הייתה שם אווירה של קדושה ושל חמימות מיוחדת. אנשים פשוטים, מקום פשוט, כמו עיירה חסידית קטנה. ידענו שתמיד יש שם אוכל למי שצריך, שיש דאגה לכל אדם. הכל הקרין אהבה ופשטות. התורה של רבי עמוס לא הייתה מפלגת. משהו אמר בימי השבעה: "אפשר לקרוא לרבי עמוס חב"דניק, ברסלבר, ליטאי או ספרדי – הכל נכון". הוא הזכיר את דמותם של חכמי ספרד של פעם: יהדות פשוטה, קדושה פשוטה, אהבת תורה פשוטה. הכל בהרמוניה, בלי מחיצות ובלי הגדרות.

על אותות ומופתים שהתגלגלו אצל הרב אפשר לשמוע בלי סוף, אבל העיקר היא ההשתדלות ללמוד מעבודת ה' של הצדיק. אשתף אפוא בשני סיפורים שחוויתי אישית.

בחור צעיר סיפר לי בימי השבעה, שבתחילת דרכו בהתקרבות לחב"ד היה מגיע ללמוד אצל רבי עמוס. הוא ישב שם ולמד שיחה של הרבי זי"ע. באותם ימים הרב היה חולה מאוד, כמעט לא דיבר, והיה נראה כאילו הוא ישן. אבל היה ידוע שביקש תמיד שילמדו תורה לידו. אם אנשים רצו ללכת, היה אומר להם: "שבו עוד קצת, תלמדו, תקראו תהילים".

אותו בחור ישב בקצה בית הכנסת, ולא הייתה שום אפשרות שהרב ראה מה הוא לומד. הוא למד משך זמן, ואחר כך סגר את ה'לקוטי שיחות' וניגש להחזיר אותו לארון. אגב, כדאי לציין שאצל רבי עמוס היו ספרים מכל הסוגים, אבל לספרי חסידות בכלל ולספרי חב"ד הייתה אצלו חביבות מיוחדת.

כשהבחור ניגש להחזיר את הספר, הרב פקח לפתע את עיניו וקרא לו: "בונה!" – כך היה נוהג לכנות אנשים בחיבה. ואז אמר לו: "למה הפסקת ללמוד? תחזור ללמוד את השיחה של הרבי".

הסיפור הזה מלמד עד כמה התורה הייתה מרכז חייו. הוא לא היה נח בלי שקול התורה יישמע סביבו. כל חייו היו תורה. הרגשת שכאשר חסרה תורה לידו, כאילו חסר לו אוויר לנשימה.

הסיפור השני אירע ממש יומיים לפני הסתלקותו. הלכתי לתקן את הרכב במוסך. המוסכניק, שכבר הכיר אותי, תמיד אהב לשתף אותי בדברי תורה. הפעם הוא הוציא את הטלפון ואמר: "אני רוצה להראות לך משהו". הוא הראה לי התכתבות וואטסאפ עם חבר. אותו חבר עמד להיכנס לרבי עמוס, והוא ביקש ממנו להזכיר אותו ואת אשתו לברכה, משום שהם התמודדו עם קשיים בשלום בית.

אחר כך הוא גלל למטה והראה לי הודעה נוספת. "אתה יודע מה זו שיחת הווידאו הזאת?" הוא שאל. "כשהחבר נכנס וביקש ברכה, רבי עמוס אמר לו מיי: 'תתקשר אליו בשיחת וידאו'". הרב ביקש שהאיש יהיה יחד עם אשתו, אבל שהאשה לא תיראה על המסך. רבי עמוס היה פרוש מאוד בעניינים אלו, אבל היה חשוב לו שהיא תשמע. כשהשיחה התחברה, הוא וידא ששניהם מאזינים ואמר להם: "אני מבקש מכם לשים הכל בצד, למחול זה לזה בלב שלם, ולהתחיל מחדש".

המוסכניק סיפר לי את הדברים בדמעות. הוא אמר: "אני בכלל לא מכיר את רבי עמוס. אף פעם לא הייתי אצלו. לא תרמתי למקום,

צוות
'המקום'
מתרחבו

המקום
התאחדות חסידים ישראל

דרושה

ל-'המקום' בתל אביב

מנהלת פעילות

תפקיד הניהול כולל את תפעול כלל הפעילות השוטפת:
קורסים, אירועים, סטודנטים, חברותות ועוד...

כישורים נדרשים:
ניסיון בניהול ובארגון,
יחסי אנוש מעולים,
כשרון בהנעת צוות והפקת אירועים,
אידאליסטית עם לב ענק ושתי רגליים על הקרקע.
תל אביב מחכה לך!

**ב'המקום'
בתל אביב**

שלחי קו"ח למייל -
zehutlv613@gmail.com
נא לציין ציפיות שכר.

100% משרה

משרד האוצר
מעצבים את סדר היום הכלכלי

לוחמי ולוחמות המילואים, אחרי כל מה שנתתם ועדיין נותנים זה הזמן ליהנות מהטבת מס ולהרוויח יותר

בואו ליהנות מההטבה החדשה המגיעה לכם:
יותר נקודות זיכוי במס והגדלה של עד 12,000 ₪ בנטו בשנה

לפרטים על הטבות נוספות
היכנסו לאתר המילואים

לכח

חנה סלם

sellamhay@gmail.com

בין שני בתים

חודש תמוז, חופש גדול, ואני בין שני בתים.
עוד מעט ביתנו ייעשה ארגזים ארגזים, חפצים, זיכרונות, פיסות חיים.
ונכון זה מרגש, וזה חדש, וזו הזדמנות, אבל לי מעט קשה המעבר.

אולי זה זיכרון ילדות ישן, בית ילדות שחבר, עת כרובים הפכו פניהם, עת נותרתי בלי חומה.

לפעמים הייתי רוצה, קצת כמו בסיפור הילדים, להצליח מהר מהר לעשות בית, ליצור ד' אמות, מתחת לשולחן וסל, מסל כביסה, מארגו עץ ומשיח בגן, ככה פשוט,
"טוב לי, נעים לי, זה הבית שלי".

הייתי רוצה פשוט להודות על העבר ולקבל את המתהווה באמונה, בזרועות פתוחות,
מבלי לחשוב על הזמן שעובר כל כך מהר, ואיך כל מעבר תוחם רצף חיים, כותב אותם פרקים פרקים.

וטוב שאין לי זמן לחשוב, עוד מעט תבוא משאית גדולה, ותכניס את כל תכולת ביתי ומחשבותיי, להובלה.
מחשבות, הגיונות ותפילות ייערמו כלואים יד על ידי בעלי המלאכה, מלאכת אנשים מלומדה.

ואביט על ביתי שהיה, מבט אחרון, אזכור איך הרגשתי כאן ביום הראשון, אזכור להודות בכל לב על כל הרגעים הטובים, זיכרונות, פיסות חיים, אסתכל על השמיים שהיו לי לצוהר בתפילות המנחה, על מרפסת השכנים שהקדימו את בואי בברכה.
את כל זה אקח לביתי החדש.

כשאגיע לדירה החדשה,
אנשום מלוא ריאות את ריח הצבע הטרי שבקירות, מקווה שלמרות החידוש הם עדיין נוצרים בתוכם, קולות שמחה ותורה שהיו כאן לפני.
ומקירות ליבי אקלף אמה על אמה, זכר לחורבן, זכר לשכינה, ואת שאר חדריו אכין לכל הטוב שעוד יבוא, זיכרונות, צחוק ילדים, קול תורה, שמחות, חיים.

ומן המשאית יצאו שולחן ארון ומנורה זכר למקדש, מקום לשכינה.

ורגע לפני שאחרון המובילים יעזוב את המקום ויחתום בלכתו את המעבר לביתנו החדש, אשא תפילה אל שמים חדשים שנצליח כמו בסיפור הילדים, לעשות לך ה' יתברך, מקום שכינה בכל מקום ובכל דבר, בשולחן ומפה ובסל, בסל כביסה, ארגז מעץ ושיח בגן. ומכל מקום שכינה תעשה לך בית חדש שלא תעזוב לעולם. בינתיים, בין בית לבית, השארתי מקום לפזמון, שנשיר לך שיר חדש, בשוכך לציון.

הרב יהושע אודרברג

מדוע שבט לוי מוביל את המלחמה?
מה באו לנקום שם?
וממה צריך להיחלץ?

אהבה הדדית

לא נחלה במדין
ולא כבוש של עיר
היתה המטרה
בתוכם
כשיצאו במדי חיי"ר
לכן בזו המלחמה
לא יהושע יהיה
המצביא
כי אם פנחס הכהן
ושבט לוי

רק לבא חלוצים
להתכנס כל
השבטים
להביע דאגה
על מה שמאים
בפנים
וזה ההחלצו
צאו מגאותכם
לכו והנקמו
את אהבת יוצרכם

משכן אבנה לך בליבי

בוקר לימוד

לקראת תשעת הימים

והיכרות עם המדרשה

חנה כהן
אלורו

הרב יובל
מיטלמן

הרב אמחיה
בן ישראל

יום רביעי אב ← פתיחה: 10:00 | סיום: 14:30

בואו להשתתף באירוע, לפגוש את המלומדים, להיחלץ את המקום

לימודי תואר ראשון
B.Ed ותעודת הוראה

כפר
סטודנטיות

מדרשת שילוב
בנות שירות

מדרשה
מלאה

להרשמה >

מדרשת מעיינות יפ 51 ירושלים
לפרטים נוספים צרי קשר < 054-9210131

בא לכם קיץ לא רגיל?

יאללה גליל

פסטיבל הקיץ הצפוני

4-20 באוגוסט 2026

הגליל קורא לכם לעלות צפונה לחגיגה של תרבות, תיירות והמון חוויות.
בואו ליהנות בפסטיבל שיתפרס על פני 15 מוקדים שונים בכל רחבי הגליל!

פעילויות ואטרקציות לכל המשפחה

מגוון אירועים

**ללא
תשלום!**

לרכישת כרטיסים
ולמידע נוסף היכנסו
לאתר "יאללה גליל"

הטבה מיוחדת
לרכישת כרטיסים
למזמינים לינה בגליל

מבוך לייזר • מתחם לגו ענק
מתנפחים • ממלכת קריסטלים
סדנאות יצירה • מסיבות
ירידי יין ואומנות • פסטיבל
מדע וים • במות ילדים עם
יובל המבולבל • מיכל הקטנה
מני ממטרה • קוגמלו
מיקי מנישמיקי • ועוד...

הופעות שוות

אשר כהן • עדן חסון
נועם בתן • בן אל תבורי
גלי עטרי • יהורם גאון
סקאזי • טיפקס
עדן בן זקו • רמי קליינשטיין
אהוד בנאי • שרית חדד
אברהם טל ומוש בן ארי
הפרוייקט של רביבו • ועוד...

זה בדיוק המקום שלך

אמיתית בדרך כלל טמונה בהתקדמות, ולא במנוחה. המוקד, מסתבר, אינו לאן תגיע, אלא מי אתה הופך להיות. לכן ההגעה לארץ ישראל אינה חלק מהתורה, או מהמסע של יוצאי מצרים, או של משה... או של הבעל שם טוב הקדוש.

עוד שמעתי בשם מורי כשהלך בנסיעה הידועה [מסעו של הבעש"ט מרובה המהמורות שלא הצליח להגיע ליעד המוגדר - לארץ ישראל]: הראה לו רבו במקום זה היה מרמז הנסיעה שהיו נוסעין ישראל במדבר במסע זה, וכל נסיעת האדם מרומז בתורה וכו'. וכן כשנשברה לו הספינה והיה בעצבות גדולה, ובא רבו ותמה עליו, והראה לו באיזה עולמות הוא עכשיו... ואז התחזק בלבו למתקן בשרשן כידוע לו וכו' ודפח"ח.

הלחש הממתיק

דמיינו נער צעיר שצועקים עליו, מטילים עליו מלאכת פרך, ובמשך חודשים מכריחים אותו לסחוב משקלים כבדים, לזחול בתוך בוך, לרוץ בתוך שלג ולישון בתוך קוצים בגשם. אם אותו הנער הוא חייל במסלול הכשרה של יחידת שייטת, אולי כל האתגרים האלה יהיו קשים לו, אולי הוא אפילו יבכה, אבל הוא לא ירגיש אבוד או ממורמר, כי הוא יודע שהוא במסלול, הוא עובר בין תחנות שהופכות אותו לאדם אחר, עם גוף אחר ועם נפש איתנה יותר.

כשהבעל שם טוב עבר ניסיונות קשים במסע שלו, התגלה אליו רבו (כנראה אחיה השילוני או רבי אדם בעל שם). רבו לא שלף אותו מהצרה, לא העניק לו סירה מתנפחת כשהיה על גבי ספינה שבורה, לא הביא לו הון עצמי כשרצה לקנות בית בקהילה שהוא אוהב, לא פיזר אבקת אהבה עליו ועל אשתו כשהם רבו, לא מצא לו עבודה שהיא גם קרובה לבית וגם עם אנשים נחמדים וגם עם ערך ושליחות וגם עם שכר גבוה. רבו לא הושיע אותו ישועה חיצונית. הוא פשוט הראה לו שהוא נמצא במסלול. שהוא בתחנה מסוימת, מקבילה לתחנות שעם ישראל עבר. ואז הוא הפנים.

אתגר הופך לסבל אם האדם חושב שהוא כלל לא אמור להיות באתגר הזה. ואמנם לנו אין רב כמו אחיה השילוני, שילחש לנו באוזן - אתה במקום הנכון, האתגר שבפניך לא נועד לאמלל אותך, אלא להצמיח אותך, אך יש לנו את דברי הבעל שם טוב, שהם כמו לחש עדין באוזן, החזקת יד איתנה, המאשימים שאנחנו בדרך, כמו לראות סימון שביל אחרי שעות של תעיה ותהיה אם זה בכלל הכיוון. זה לא מבטל את הדין, זה ממתיק אותו, זה מאפשר לנו להבין שיש לו מקום. מיתוק הדינים זה חווית האתגר בהקשר הנכון, ואז זה עדיין קשה - אבל בלי הסבל של תחושת אובדן וכאוס. הפנמה של ההקשר של המסע והתחנה הנוכחית תעורר אותנו לחיפוש מה המשמעות, מה האתגר, מה הצמיחה שאני נקרא לה עכשיו. איזה תכונות אני יכול לרכוש. זה מה שיאפשר לנו לחוות גלות כהתגלות, ולא כהתגלגלות חסרת תכלית.

הנוצרים הסתכלו את כל מה שעבר על עם ישראל וראו במסע שלנו היטלטלות חסרת אונים וחסרת תכלית, ולכן טבעו את המושג 'היהודי הנודד'. הבעל שם טוב מבקש להקנות לנו מבט פנימי על כל מה שהאומה והאדם הפרטי עוברים, שזה מסע של צמיחה ותהליך, וכנראה שכינינו יותר נכון הוא 'היהודי הצועד'.

בפועל התורה מסתיימת בסוף ספר דברים כאשר משה רבינו נפטר, והעם עוד לא נכנס לארץ כנען. סוף. אין עוד מילים שנכתבו בדרגת הקדושה של התורה, של 'מפי ה' ביד משה'. כל שאר ספרי התנ"ך הם 'רק' רוח הקודש. אבל האם זאת התורה בשלמותה? לא היה אמור להיכלל בה הסוף השמח של הסיפור, של כניסה לארץ הקודש, התכלית של כל התורה כולה? השלב בסרט בו הכל בא על מקומו בשלום וכל הדמויות חיות באושר ובעושר?

כנראה צריך להבין אחרת לגמרי את מהותה ומגמתה של התורה, ואף את מהותו של התנ"ך כולו. הרי מבין עשרות ספריו ומאות פרקיו יש מעט מאוד פרקים שעוסקים בישיבה איש תחת גפנו ותאנתו, או בסוף טוב של אושר ועושר. כמעט הכל עוסק במסעות שהעם עובר בדרך - מסעות ממש, או מסעות באופן מטפורי, בדרכו לגיבוש הזהות הלאומית שלו. זהות שתהפוך למורשת שתעמוד לנו ולבנינו עד עולם.

אם הכניסה לישראל אינה חלק מהתורה, סימן שהכניסה עצמה אינה התכלית. אז מה כן התכלית? הבעל שם טוב הקדוש מבאר את המגמה הפנימית של עם ישראל במסגרת התורה, כמו גם את המגמה הפנימית של האדם במסגרת חייו בעולם:

אלה מסעי בני ישראל וגו'. שמעתי בשם [הבעל שם טוב הקדוש] כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם מיום הוולדו עד שובו אל עולמו. ולהבין זה כי מיום הלידה והוצאתו מרחם אמו הוא בחינת יציאת מצרים כנודע, ואחר כך נוסע ממסע למסע עד בואו לארץ החיים העליונה. ובוודאי נכתבו המסעות בתורה להורות הדרך הישר לאיש הישראלי, לידע הדרך הישר אשר ילך בו כל ימי חייו, ליסע ממסע למסע...

למה התורה נקראת 'תורה'? כי היא מורה לנו דרך. את הדרך בה נלך במהלך ימינו על האדמה. לא רק הנחיה של ההלכה, אלא ליווי והנחיה של האדם במסע שלו בין תחנות חייו. כשאדם קורא בתורה, הוא בעצם קורא על עצמו, על המסע שלו. התורה הכתובה היא עקרונות נצחיים, דרך מהותית, שקיבלה ביטוי בהקשר היסטורי מסוים בדור יוצאי המדבר, אך העקרונות האלה משתקפים בחיים הפרטיים של כל מי שפותח חומש. כל אחד מאירועי התורה, וכל אחת מהתחנות במדבר, מקבילים לתחנה בחיים של כל איש ישראלי. עצם הידיעה הזאת, שהחיים שלי אינם אוסף של שנים אקראיות אלא מהלך בין תחנות של התפתחות שה' עיצב, יכולה לגרום לנו לחוש שאנחנו מוחזקים, שלא נזרקנו לאיזו מציאות לא ברורה וכאוטית אלא אנחנו במסלול, ובכל תחנה יש קריאה לצמוח.

ואם פספסתי? אם באמת סתם חלפתי בתחנת חיים בלי לצמוח בה? בסדר גמור, יש עוד ארבעים ואחת תחנות. במדבר, בתום כל תחנה היו משמיצים קול תרועה, וזה היה סימן שנעים לתחנה הבאה, ואם פספסת את הצמיחה בתחנה הנוכחית, תוכל לגשת אחרת, עם יותר מעוף ויותר יוזמה, לתחנה הבאה. זאת אחת הסיבות שכשעם ישראל מחדש שנה, הוא עושה זאת בתרועה, ביום תרועה ובתנועה, לתחנה הבאה, להזדמנויות חדשות.

הכניסה לארץ ישראל, או המעבר לעולם הבא בסוף החיים, אינם חלק מהתורה כי אינם חלק מהמסע הזה. ליבו של המסע, כמו ליבם של החיים עלי אדמות, הוא תהליך מתמשך של התפתחות, של גילוי וצמיחה, ובעולם הבא אין תהליכים כאלה. לכן בעולם הזה שמחה

מיחסני חשמל

כל מוצרי החשמל והטכנולוגיה
שצריך לבית הכנסת

סמסו
מסך מגע
על גלגלים 32"
מושלם לשיעורים
ולדף היומי

- נייד לחלוטין עד 4 שעות הפעלה ללא חשמל.
- לוח מודעות דיגיטלי.
- שדרוג מושלם לשיעורי דף היומי
- חיבור מהיר לשיעורי תורה בזום
- מערכת הפעלה android 15
- רמקולים עוצמתיים

2,690 ₪

mi xiaomi

מצלמת
אבטחה
התקנה עצמית
קלה

99 ₪

HARMONY Berlin

ערכת הגברה מקצועית
הכוללת מיקסר
ו-2 רמקולים

2,499 ₪

מקרן וידאו 4K חכם **VISION LED**

+ מסך הקרנה עם חצובה

+ מקרן קול עם סאב וופר

999 ₪

PROVISION ISR

מנעול חכם לדלת
כולל מצב שבת

799 ₪

פתיחת הדלת עם
טביעת אצבע/קוד
סיסמה/אפליקציה
מפתח

ELECTRA

בר מים שבת

- מים קרים וחמים מיידית
- בלחיצת כפתור
- מתאים לשימוש בשבת -
- באישור המכון מדעי טכנולוגי להלכה
- מיכל מים חמים גדול במיוחד (6.5 ל')
- מדחס איכותי ועיצוב מודרני -
- קירור יעיל, אמינות גבוהה ועיצוב

2,490 ₪

בתוקף 14.7.26 או עד גמר המלאי | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות | ט.ל.ח. | תקנון בסניפים ובאתר.
אין כפל מבצעים, מלאי מינימלי למבצע 500 יחידות, בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

השרות הטוב
בישראל

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

73 מרכזי
מכירה ושירות
בפריסה ארצית

Hisense מסך 85" **85"**
4K ULTRA-HD
VIDAA
SMART TV
85E79Q
₪ **3,490**

SAMSUNG מסך 58" **58"**
4K ULTRA-HD
SMART TV
Crystal UHD
UE58U8000F
₪ **1,590**

TCL
4K HDR
MEMC
V6C NEW
Google TV
SMART TV
43V61C
₪ **990** **43"**
55V61C
₪ **1,290** **55"**

JVC מסך 50" **50"**
SMART TV
LT-50N5145
₪ **749**

ELECTRA מסך 32" **32"**
SMART TV
VIDAA
DVB-T2 ELN32
₪ **399**

Hisense מסך 100" **100"**
4K ULTRA-HD
VIDAA
SMART TV
100U72Q
₪ **5,990**

JVC מסך 100" **100"**
4K ULTRA-HD
SMART TV
QLED
LT-100NQ7165W
₪ **4,390**

TCL
43V61C
₪ **990** **43"**
55V61C
₪ **1,290** **55"**

LG מסך 86" **86"**
LG QNED 2025
4K ULTRA-HD
LG webOS
SMART TV
86QNED70A6A
₪ **4,290**

SAMSUNG מסך 65" **65"**
4K ULTRA-HD
SMART TV
OLED
QE65S85F
₪ **4,190**

MASIMO מסך מגע נייד
על גלגלים
32"
ANDROID TV
עד 4 שעות הפעלה ללא סטייה
WIFI, B.T
MAS-32TT-WH
₪ **2,690**

Blackview
מקרן וידאו PV1000 Max
הקרנה בגודל 150-40 אינץ'
זימבל חכם 360°
עם פונקציות אוטומטיות
VIDAA OS
עם גישה ליותר
מ-1,800 אפליקציות
1000
ansi lumens
₪ **999**

Falcon
קורקינט
חשמלי
Falcon A10
שיכון
קידמי
כולל צג דיגיטלי
צמיגי אוויר 10" לרכיבה
יעבה ובטוחה
₪ **899**

xiaomi
Redmi 15C
256GB
8GB RAM
₪ **649**

KiDi Watch
Hello 4G
כפתור SOS לשירות חירום
הגדרת הורים באפליקציה
שיחות קוליות למספרים
מודרים מראש
אפשרות האזנה מרחוק
לעשה בסביבת השטח
₪ **79**

ECOVACS
שואב אבק
רובוטי חכם
DEEBOT
X11OMNI
CYCLONE
₪ **3,690**

roborock
שואב אבק
רובוטי
שוטף
Saros 20
Sonic
₪ **4,190**

roborock
שואב אלחוטי שוטף
Roborock
F25 Ace
₪ **1,490**

tineco
שואב ושוטף
אלחוטי
Floor One
Switch S6
Stretch
₪ **1,390**

JBL רמקול אלחוטי נייד
JBL Flip 7
₪ **345**

SENSOR
מצנן אוויר
דיגיטלי גדול
מנוע עוצמתי
SE-1201R
₪ **549**

ELECTRA
מאור מגדל עם
שלט אלקטרה
מנוע DC + שלט
TF1720RI
₪ **299**

אלקטרה
מאור עמוד
"16
אלקטרה
YF-ST1631-7
₪ **99**

Gold Line
קטלן יתושים עוצמתי
מוסקיטו
כולל 2 גורות
UVA
הספק 2X11W
ATL738
₪ **89**

levoit
מטרה אוויר
חכם
Core Mini
LAP-C161
₪ **299**

BRUNNEN
מנשר
להסרת שיער
PL5210 Silk
expert Pro 5
₪ **1,490**

Shark
מסכת LED
טיפולית
לעור הפנים
FW312EU
CryoGlow
₪ **1,449**

SENSICA
מנשר
להסרת שיער
בלייזר סנסיקה
Sensilight Pro
₪ **1,649**

PHILIPS
מכונת גילוח
חשמלית
לשימוש יבש
S1134/00
₪ **109**

Tefal
מגהץ
קיטור
טפאל
SV6116
הספק 2200W
משאבת מים 5.3 בר
₪ **369**

מזגן עילי

TADIRAN ELECTRA TORNADO
Haier S SENSOR TCL
ELCO SAGA Coolair

החל מ- 699 ₪

החל מ- 899 ₪

כ"ס 1

כ"ס 1.25

מזגן נייד

TORNADO
ELECTRA
TADIRAN
SAGA S SENSOR
ELCO

החל מ- 699 ₪

מקפיאים

אלקטרה SAMSUNG
Blomberg Hisense
Haier LIEBHERR

החל מ- 499 ₪

אלקטרה
מקור הפוך
מקפיא תחתון
2 יחידות -
רוחב: 1.20 מטר
EL46DI
646 ליטר
3,780 ₪

LG
מקור מקפיא
עליון
GR-M6781SU
506 ליטר
3,680 ₪

SHARP
מקור שארפ
4 דלתות
אינורטר
SJ-8430-ID
421 ליטר
3,570 ₪

אלקטרה
מקור 4 דלתות
אלקטרה
EL6700DI
600 ליטר
3,390 ₪

מקור 4 דלתות
מקפיא תחתון
RNF-600GA-SS
500 ליטר
1,990 ₪

Haier
מקור האיר
4 דלתות
זכוכית שחורה
HRF 825FB
681 ליטר
7,640 ₪

SAMSUNG
מקור 4 דלתות
מקפיא תחתון
סמסונג
RF60C7012SL
649 ליטר
6,490 ₪

SAMSUNG
מקור SBS
דלת מול דלת
סמסונג
RS70F64KET
635 ליטר
5,690 ₪

Haier
מקור האיר
מקפיא תחתון
3 דלתות
גימור זכוכית לבנה
HTW7720DNGW
483 ליטר
3,980 ₪

SAMSUNG
מדיח כלים רחב
14 מערכות
כלים סמסונג
DW60CG550FSREU
2,390 ₪

Whirlpool
מכונת כביסה
פתח חזית
1400 ס"מ
FFDB 11469 BV
11 ק"ג
2,990 ₪

מכונת כביסה
פתח קידמי
הובר
HWP414AMBC
14 ק"ג
2,390 ₪

SAMSUNG
מכונת כביסה
פתח חזית
סמסונג
WW90CGC045AE
9 ק"ג
2,390 ₪

BOSCH
מכונת כביסה
פתח קדמי
1-8 ק"ג
בוש
WGE03207FR
8 ק"ג
2,290 ₪

אלקטרה
מכונת כביסה
פתח חזית
אלקטרה
EL100
10 ק"ג
1,250 ₪

Sauter
תנור
אפיה בנוי
סאטור
SBI640
70 ליטר
1,390 ₪

Electrolux
תנור אפיה
בנוי
אלקטרוֹלוֹקס
EOH3101X
1,590 ₪

תנור
אפיה
בנוי
EL100170BL
70 ליטר
749 ₪

BOSCH
כיריים אינדוקציה בוש
חד פאזי
אינדוקציה
PUE611BB5E
1,690 ₪

Sauter
כיריים גז
זכוכית
קריסטלית
סאטור
SHG6002B
849 ₪

NINJA
מכונת קפה
אספרסו חצי
אוטומטית
LUXE CAFE
ES603
1,849 ₪

אלקטרה
מכונת קפה
טוחנת
אלקטרה
3565
990 ₪

אלקטרה
מיקסר עוצמתי
מקצועי
דיגיטלי
אלקטרה
MK-8908
599 ₪

ELECTRA
כיריים
אינדוקציה
4 מוקדי
בישול
אלקטרה
EL703
555 ₪

SIEMENS
מדיח כלים
אינטגרלי מלא
12 מערכות
כלים
אינטגרלי מלא
SN615X07AF
2,390 ₪

soda stream
מכשיר
סודה סטרים
מתנה
בר מים טאצ'
RXW-210
1,490 ₪

ELECTRA
בר מים
Electra
Pure Water
RX-355-AS
849 ₪

אלקטרה
מכונת קרח
אלקטרה
תפוקת קרח יומית:
15 ק"ג / 24 שעות
ICM1508
499 ₪

SENSOR
מכונת ברו
ולידה רכה
SE-TTSM-A02C
389 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד- 14.7.26 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון
המופיע בחנויות | התמונות להמחשה בלבד | המחיר הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום

האביב היהודי של תל אביב

אסיפה שלא מן המניין בהנהלת האוניברסיטה מיד לאחר חנוכה, עשרות סטודנטים **שקועים במאמר חסידות על הגג הפתוח** בעיצומו של מבצע 'שאגת הארי', והמוני צעירים שעוזבים את אורות הברים של יפו ונוהרים **לסעודות השבת** במכללה > תשכחו מכל מה שחשבתם על תל אביב: שלושת הסניפים של 'חב"ד בקמפוס' – מתוך עשרות המוקדים של הרשת בראשות הרב **משה שילת**, הפזורים בכל מוסדות האקדמיה בארץ ופועלים עם מאות אלפי צעירים – מספרים על עיר אחרת, כמהה ומשתוקקת < שיחה עם הרב **ישעיהו גרליצקי** השליח באוניברסיטת תל אביב, הרב **עדי אליפנט** השליח לסטודנטים במרכז תל אביב, והרב **שמואל קפלן** השליח במכללה האקדמית תל אביב-יפו – מספקת נתונים מפתיעים ועדויות מהשטח על רנסנס יהודי ללא הפסקה

ב. אלקנה

ואשתי למדנו זמן ממושך קודם לכן עם החתן והכלה והכנו אותם, רוחנית, ליום הגדול שלהם. אבל כשמגיעים למצב שאנחנו מחתנים זוג שהכיר לעומק את היהדות על ידינו, זה סיפוק גדול מאוד".

"באופן כללי, בשליחות שלנו בחב"ד בקמפוס", הוא מסביר את האתגר, "לא תמיד אפשר להמשיך לשמור על קשר עם סטודנטים שסיימו את לימודיהם ועברו לכל חלקי הארץ. אבל אלו שאנו חיתנו אותם נשארים איתנו בקשר וגם ממשיכים לבוא אלינו, ובהמשך גם

כשניסיתי לתפוס את הרב **ישעיהו גרליצקי**, השליח באוניברסיטת תל אביב, לשיחת טלפון, הוא היה נשמע טרוד. "אני ממחר לשיעור ואחריו יש לי היום שתי חופות שאני עורך", אמר במהירות.

למחרת, ברגע רגוע יותר, פתחתי ושאלתי האם עריכה חופות עבורו היא דבר שבשגרה. "אני לא עוסק בשגרה בעריכת חופות, ובאופן כללי אני לא נוהג לערוך חופות לזוגות שאני לא מכיר", מבהיר תחילה הרב גרליצקי. "כל חופה שאני עורך, מדובר בזוג שהכרנו היטב, ואני

עם ילדיהם, וזה מחמם ומרחיב את הלב".

הרב גרליצקי נולד בתל אביב, היישר לתוך עולמה של השליחות, כבן לאביו הרב יוסף גרליצקי, השליח הראשי בעיר. לאחר נישואיו, הוא ורעייתו התרצו לבקשת האב ליטול על עצמם את האחריות להבאת קרן אור יהודית בתוככי אוניברסיטת תל אביב. האתגר הגדול, על מורכבויותו, ממשיך ללוות אותם עד היום, מזה 17 שנה.

כשאני שואל אותו על המשמעות הגלומה עבורו במילים 'אוניברסיטת תל אביב', הרב גרליצקי משיב כי "מבחינת הסטודנטים – הם מייצגים בדיוק את הקהל הרב והמגוון של מדינת ישראל. אדרבה, יש אפילו מבחינה מסוימת תיעדוף של סטודנטים מהפריפריה, כך שמבחינת הסטודנטים עצמם אין הבדל בין המקום שלנו לכל מקום שליחות אחר בארץ; אך מבחינת הרוח הכללית במקום, אין ספק שכאן מאתגר יותר מכל מוסד אקדמי אחר".

"היה כאן בחור מסורתי", הוא מספר לדוגמה, "שלפני שהגיע לאוניברסיטה אפילו למד בשיבה תיכונית, וכשהתחיל ללמוד כאן הייתי נפגש איתו בקביעות ולומד איתו גמרא וחסידות. פעם אחת פגשתי אותו בתוך הקמפוס וראיתי להפתעתי שהוא בלי כיפה. שאלתי אותו על כך בעדינות והוא אמר לי בכנות: 'לא יודע איך להסביר לך, אבל כל יום, כשאני רק עובר את הביתן של השומר, אני באופן אוטומטי חש צורך לשים את הכיפה בכיס. זו תחושה כזאת שאי אפשר להסביר'. כך הוא אמר בפשטות.

"זה אולי מה שמגדיר את הסטיגמה על אוניברסיטת תל אביב", הוא אומר בחיוך, "מין רתיעה לא מובנת מפעילות של יהדות. כי בסופו של דבר, כשמדברים עם כל אדם לגופו, גם אנשי סגל ובכירים, כמעט תמיד לכולם יש חיבור למסורת ורצון לשמוע, ואכן בפועל אנו עורכים פעילות יומיומית ושיעורי תורה וחסידות; רק צריך לפעמים לנער קצת דעות קדומות ולגלות את האמת הפנימית הפשוטה".

רוצים חנוכיה משלנו

"חג החנוכה, למשל", הוא מספר בסופוק, "הוא בכל שנה שיא הפעילות. בכל אחת מהפקולטות יש הדלקה מדי ערב. היות ומדובר באוניברסיטה ענקית, בחלק מהמקומות עושים זאת כבר בלעדינו עם החנוכיות שלנו. בכל אחת מהפקולטות ההדלקה נערכת בלובי, אבל עד השנה שעברה לא היה אישור לקיים הדלקה מרכזית לכל האוניברסיטה במרכז הקמפוס. בשנה שעברה נערכנו לכך מראש ועשינו זאת בתיאום עם אגודת הסטודנטים. היות וזה היה דרך האגודה, קיבלנו אישור להציב חנוכיה גדולה והטקס היה גדול ומרשים.

"ואז, חצי שעה לאחר תום האירוע, פתאום התחלתי לקבל טלפונים מבכירים בהנהלת האוניברסיטה. 'מה קורה פה?

מה פתאום חנוכיה שלכם במרכז הקמפוס?' לא הבנתי מה בדיוק קרה וקצת 'נלחצתי'. בפרט כשהסמנכ"ל הודיע לי שמיד לאחר חנוכה אני מתבקש להגיע לפגישה מיוחדת שבה 'נעשה סדר עם הפעילות שלכם בחנוכה', כבר ממש נבהלתי...

"הגעתי לפגישה, ואת פניי קידמו הסמנכ"ל ועוד כמה אנשי מנהלה. ואז, להפתעתי, הוא פתח ואמר: 'שמע, במרכז של כל עיר יש חנוכיה גדולה. למה שלא תהיה חנוכיה גדולה ורשמית של אוניברסיטת תל אביב?' לא ידעתי לאן הוא חותר ואמרתי: 'אפשר לארגן חנוכיה, אבל צריך לדעת איך מברכים ומדליקים...' הוא הרגיע אותי ואמר: 'ברור, אתה תבוא ותברך, אבל אנחנו רוצים שהחנוכיה תהיה שלנו!...' "

"כמובן, התרגשתי לשמוע על כך שהרצון בחנוכיה רשמית מגיע מההנהלה עצמה, כשאחר כך החל דיון איזו חנוכיה זו תהיה. עלו הצעות שונות לצורת החנוכיה, אבל רוב המשתתפים בדיון היו נחרצים: 'מה פתאום, אנחנו רוצים חנוכיה גדולה וגבוהה, בדיוק כמו זו שיש לחב"ד בכיכרות'. ובכן, לקראת חנוכה האחרון קנינו חנוכיה גדולה ועליה מתנוסס סמל אוניברסיטת תל אביב, ובכך החלה מסורת חדשה של הדלקה מרכזית ורשמית בלב הקמפוס".

"האתגרים באוניברסיטה", אומר הרב גרליצקי, "מתחדשים ומשתנים. ועם זאת, המשוב שמתקבל כל הזמן מהסטודנטים עצמם מעניק לנו את הכוח להמשיך קדימה. מעגל המשתתפים בפעילויות הולך וגדל תמיד".

ההתעוררות הפוקדת את העם מאז שמחת תורה תשפ"ד, אינה פוסחת גם על אוניברסיטת תל אביב. "אם פעם היו יותר ויכוחים ולפעמים היו תנועות מסוימות בקמפוס שהתנגדו לפעילות יהודית, היום זה הולך ונעלם. החיבור לענייני מסורת ומצוות הפך להיות הדבר הכי טבעי ומובן מאליו. במקביל, אם בעבר אני הייתי מחפש את הקשר עם הסטודנטים, כיום יש יותר ויותר פניות אליי. יותר ויותר סטודנטים פשוט מטלפנים או שולחים הודעה: 'הרב, מתי אפשר לשבת לשיחה?' כולם חשים צורך לדבר, לנסות להבין את המשמעות של מה קורה מסביב, לקבל חיזוק מהמסורת".

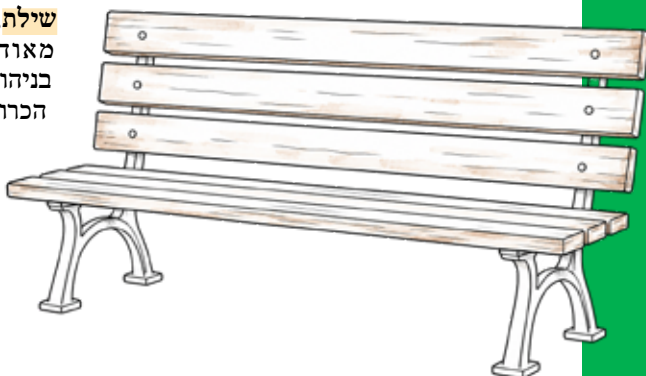
הרב גרליצקי משתף אותנו בנתון מדהים מהשפעותיה של המלחמה האחרונה: "קרוב למאה סטודנטים קיבלו על עצמם במרוצת השנתיים וחצי האחרונות להתחיל להניח תפילין בקביעות. עזרנו להם להשיג תפילין מהודרות והם מניחים אותן מדי יום. לגבי מזוזות – זה בכלל דבר שהפך להיות ברמה של בקשות יומיומיות ממש לבדיקה ולמזוזות חדשות. אלו דברים שבעבר כלל לא היו בתכיפות שכזו".

מעבר לכך, מאז פרוץ המלחמה הוא מנהל קשר ישיר ורציף עם בוגרי האוניברסיטה שהיו איתו בקשר בעת לימודם במקום, ובמסגרת שירותם הצבאי, בסדיר או במילואים, נפצעו באחת מזירות הקרבות. "רבים מהם עומדים איתי היום בקשר עמוק יותר מכפי שהיה כשהם היו כאן. לא מעטים מהם קובעים איתי לימוד שבועי, שהוא 'זריקת הכוח' הטובה ביותר שלהם להתמודדות עם הפציעה ועם החיים שאחרי. השליחות המיוחדת הזו – שמחוץ לכותלי הקמפוס כביכול – הפכה להיות חלק שגרתי בעבודה שלי".

הפקולטה לסעודת שבת

גולת הכותרת בפעילותה של משפחת גרליצקי, כמו של רבים מהשליחים בקמפוסים, היא סעודות השבת. בשבת ממוצעת, הוא אומר, יותר מארבעים סטודנטים גורשים את שולחן השבת המשפחתי שלהם. בהקשר הזה הוא מעלה על נס את הנהלת 'חב"ד בקמפוס' בראשות הרב משה

שילת, המסייעת מאוד ביוזמה, בניהול ובעלויות הכרוכות בכך.

הם, חרדים
לשטבר,
באים
לסעודת
שבת
ושומעים
לראשונה
בחייהם
רעיון חסידי,
והם פותחים
את הטיניים
ואומרים:
'אף פעם
לא שמעתי
הסבר כזה'.
הם כביכול
מתחילים
להכיר את
היהדות
מחדש

מהפכה שחולשת על כל העיר. מימין לשמאל: הרב עדי אליפנט השליח לסטודנטים במרכז תל אביב, הרב ישעיהו גרליצקי השליח באוניברסיטה שבצפון העיר, הרב משה שילת מנהל חב"ד בקמפוס ישראל, והרב שמואל קפן השליח במכללת יפו שבדרומה

מדובר
בחבר'ה
שרובם
הגדול מגיע
בפעם
הראשונה
בחייו
לשיטור
תורה, ואני
זורק אותם
ישר לתוך
החסידות
של הרבי
ולעומקים
שלה,
וכלם
יושבים
בצוותא
עם כיבוד
'לחיים'
ואווירה
מיוחדת

פירות. אחד הזכורים לי למשל הוא בחור אמריקאי שהגיע ללמוד בארץ במשך שנתיים. פעם אחת, אחרי שיחת שכנוע ארוכה, ומאז הוא כבר היה מגיע מעצמו בכל שבת. הוא הכיר בקמפוס סטודנטית ישראלית שגם היא הייתה משתפת די קבועה אצלנו, ולאחר שנה בערך חיתנתי אותם בחופה חסידית, כולל ניגון 'ארבע בבות'... כאשר נולד להם הבן הראשון, טלפן אליי מבית אבות בפלורידה הסבא הישיש של אותו סטודנט אמריקאי - יהודי שעוד שירת כחייל במלחמת העולם השנייה - ואמר לי: 'אני רוצה לשתף אותך בשמחתי הגדולה. יש לי עשרות צאצאים, אך רובם אינם יהודים עקב נישואי תערובת. הנין הזה הוא הסיכוי היחיד שלי להמשך יהודי למשפחה...'.

"לא צריך הרבה", אומר הרב גרליצקי, "די בשולחן שבת אחד שבו סטודנט משתתף, כדי לשבור לו את כל הסטיגמה שהייתה לו עד כה על היהדות. אתן לך דוגמה לא שגרתית. יש לאחרונה תופעה מאוד רחבה: אנחנו פוגשים באוניברסיטה יותר ויותר סטודנטים שבאו ממשפחות

"בדרך כלל הסעודות נערכות בביתנו, וכמובן אנו מארחים בשמחה ובאהבה ולא עולה על דעתנו לבקש תשלום על כך", הוא אומר. "מפעם לפעם אנו עורכים סעודות באולמות גדולים באזור הקמפוס, ואז המספרים עולים ומטפסים ומתקרבים למאה סועדים. אנשים באים ויושבים ולא רוצים ללכת... בחורף אנחנו מתחילים את הסעודה בשבע בערב, והיא יכולה להימשך עד חצות הלילה". הוא רואה בלילות השבת הללו הזדמנות שאינה חוזרת. "בניגוד לאוניברסיטאות בחו"ל, בארץ אתה כמעט לא יכול לפגוש סטודנטים לזמן ממושך. חיים של סטודנט בארץ הם תיווז בין עבודות מזדמנות ללימודים ומבחנים. לכן ליל שבת הוא הזדמנות נדירה לשבת ולשוחח איתם בנחת ולהרים אותם לאטמוספירה אחרת".

"סעודות השבת", הוא מעיד, "הניבו במרוצת השנים הכי הרבה

גבירול, כשעל הגג הענק של הבית נערכות הסעודות והאירועים הגדולים. "תחזור איתי לימים שלפני פסח האחרון", הוא מנסה להזכיר לי, "בעיצומה של המלחמה עם איראן, כשהכל היה מושבת, היה לנו שיעור חסידות והשתתפו בו באופן פעיל 50 סטודנטים. יחד ישבנו ולמדנו לעומק את המאמר המפורסם של הרבי על הפסוק 'ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר', בעניין הבחירה של הפיקח במלך - 'אנא נסיב מלכא'. תבין, מדובר בחברה שרובם הגדול מגיע בפעם הראשונה בחייו לשיעור תורה, ואני זורק אותם ישר לתוך החסידות של הרבי ולעומקים שלה, וכולם יושבים בצוותא עם כיבוד ולחיים ואווירה

מאמר חסידות של הרבי לפני החופה. מדהים לראות את השינוי העצום שחל בו תוך שנים אחדות. ברוך השם, יש לנו עוד הרבה מאוד דוגמאות לכך. אנשים שלא היו קשורים לחיי תורה ומצוות בשום צורה באופן חיצוני, רק אתמול הם הניחו תפילין בדוכן שלנו ב'דיזנגוף סנטר', וכיום הם כבר מנהלים בתים כשרים לכל דבר". ההגדרה שלו לפעילות בית חב"ד שלו לסטודנטים, היא "כמו בתאילנד - על טורבו. בבית חב"ד בנגקוק עושים להם סמינר של עשרה ימים. כאן הסמינר נמשך שנה ושנתיים". את הפעילות והשיעורים מרכז הרב אלפנט מביתו השוכן בשיא הלוקיישן של רחוב אבן

חרדיות ונשרו ממוסדות החינוך הקהילתיים, ובדרך לכאן השירו מעצמם הכל. ואז הם באים לסעודת שבת ושומעים לראשונה בחייהם רעיון חסידי, והם פותחים את העיניים ואומרים: 'אף פעם לא שמעתי הסבר כזה'. הם כביכול מתחילים להכיר את היהדות מחדש. 'עשרים שנה דיברו איתי על תורה ואף פעם לא אמרו לי דבר כזה'. כך אני שומע מהם שוב ושוב. זה הפך לנתח משמעותי בעבודה שלנו - לחבר את הצעירים האלה חזרה לשורשים שלהם. את חלקם אנחנו מצליחים לחבר חזרה למשפחות שלהם לאחר שכבר אבד הקשר איתם. העבודה אמנם לא קלה, אבל התוצאות מרגשות מאוד".

"בסופו של יום", אומר הרב גרליצקי, "העבודה שלנו היא לגרום לכך שעוד סטודנט ועוד סטודנט יבואו לשיעור. כשהם כבר באים לשיעור ושומעים אפילו רעיון אחד, זה משנה את הראש שלהם ואת כל התפיסה שלהם, והם כבר רוצים מעצמם לבוא עוד ועוד".

תאילנד על טורבו

הרב עדי אלפנט, השליח של חב"ד בקמפוס במרכז תל אביב, פעיל במקום זה שנים רבות. כשאני מדבר איתו הוא נשמע מבסוט. "הגיל הזה של הסטודנטים הוא הגיל הכי קל לרתימה ושכנוע", הוא אומר. "ישנם צעירים שבפעם הראשונה בחייהם חווים קידוש של שבת, תפילת שבת, וזה מחולל אצלם פלאות. הם עוד לא נשואים ומקובעים, עוד לא באמת התחילו את החיים שלהם, וכך קל להם יותר להיפתח ולקבל".

יש עוד יתרון שהוא ממהר להצביע עליו. "בדיוק בגלל שהם לא נחשפו ליהדות כלל עד עכשיו, אצלנו הכל מוגש להם מלכתחילה ברוח חסידית המותאמת ככפפה ליד עבורם. התורה והמצוות מונגשות להם באור פנימי, ברוח של אהבת ישראל, והם 'כלים' לקבל את הדברים ולהפנים אותם".

שלשום, מספר הרב אלפנט בסיפוק, הוא ערך חופה לסטודנט שכבר בימי הקורונה הפך לחלק מהגרעין הקשה של בית חב"ד. "היה כל כך מרגש לראות את המהפך האדיר שחל בחייו מאז שהכיר אותנו. זו הייתה חתונה חסידית מלאה, והחתן אפילו חזר

**יש מסך גדולה.
ויש מסך שמאיר.**

**הבחירה שלנו כהורים אינה מסתיימת כשהמסך נדלק.
גם שם אנחנו יכולים לבחור.
לבחור עולם שמנבד את הילדות. שמנבד את הבית
ושממשיך את הערכים שעליהם אנחנו מגדלים את ילדינו.**

ערוץ מאיר
לילדים
מבית מכון מאיר

החינוך של הבית. גם על המסך.

במוצאי שבת היכנסו והצטרפו לעשרות אלפי
המשפחות שכבר בחרו בערוץ מאיר לילדים.
meirkids.co.il

להצטרפות סקרו

עצמם. "בחודש אדר השנה", הוא שולף דוגמה אקראית כדי לסבר את אוזני, "860 יהודים הניחו תפילין. הנתון הזה מדהים במיוחד בחודש זה שבו ברחובות העיר היו פחות ממחצית העוברים והשבים בשל המלחמה. תסכים אתי שזה לא דבר סביר".

כשהילדים עושים הכל

כשאני מבקש את התייחסותו למקום הטעון, לב תל אביב, על כל מה שנכרך בו בשנים האחרונות, הרב אלפנט משיב בחיוך: "אכן אנחנו חיים בתקופה היסטורית ובמקום היסטורי. מקום שבו עד לא מזמן נערכו כל ההפגנות הסוערות, והיום נערכות כאן על הגג התוועדויות חסידיות אל תוך הלילה".

"הילדים הם המנהלים של האירועים", משיב הרב אלפנט על השאלה אודות המעורבות של הילדים ובני הבית בפעילות השוטפת. "אחד הולך לחנות להביא את כל הכיבוד, שניים אחרים מסדרים שולחנות, שלישי שוטף כלים. בשולחן השבת, הילדים מדברים לפניי. הקטנים ביותר אומרים פסוק תורה, וזה תופס את הלב של כולם. הבוגרים יותר חוזרים דיבורי חסידות, וקהל הסטודנטים שותה בצמא את דבריהם".

"לפני כמה חודשים אשתי ילדה למזל טוב בערב שבת", הוא נזכר בסיפור אופייני, "והילדים ניהלו את הקידוש עד שהגעתי. אחד עשה קידוש, אחר חזר בעל פה רעיון של הרבי על הפרשה. האורחים היו בשוק טוטלי. הם רגילים למחזות שבהם צריך להשתלט על הילדים שלא יעשו בלגן, וכאן הילדים מארגנים את כל האירוח, מהדאגה הטכנית ועד התכנים. הסעודות הללו גורמות לאנשים להגיע עוד פעם ועוד פעם".

"אני לא צריך לעשות הכל בידיים שלי", מספר הרב אלפנט. "לא מעט סטודנטים נרתמים תמיד לעזרה ונוטלים חלק פעיל בפעילות. בפורים שכולו אזהקות הצלחנו לחלק מעל אלף משלוחי מנות. לקראת פסח – שלושת אלפים מצות שמורות. וכן הלאה, כל חג והפעילות המיוחדת שלו".

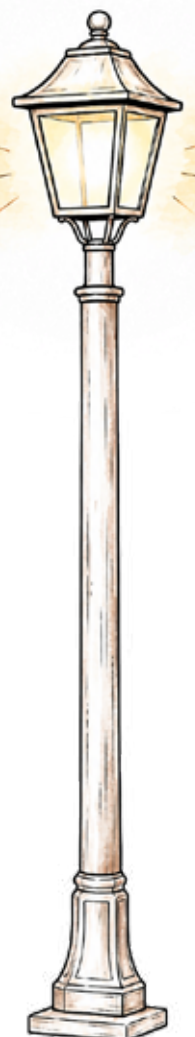
מעבר להיקפים המדהימים הללו, התכנים המעמיקים שנמסרים בשיעורים ובהתוועדויות מחלחלים עמוק. "זכיתי להיות סנדק בבריתות של בני סטודנטים שהפכו ליהודים יראי שמים לכל דבר, חסידים של ממש. כשאתה נמצא באירועים כאלו, זו כבר לא הקרן, זה הרווח של הפירות ופירי הפירות".

מיוחדת, כשבסוף הערב הארוך כל אחד יוצא עם ערכת מצות שמורות לליל הסדר. זו עצמה שאי אפשר לתאר אותה".

"הדור שלנו", מאבחן הרב אלפנט, "מחפש אנרגיות גבוהות. כשהם לומדים משהו כמו שצריך, כל התפיסה שלהם משתנה. השיעור שתיארתי לך איננו נדיר. אני רואה את זה בעיניים: מאז פרוץ המלחמה יש אצלנו הכפלה בכל העניינים. גם כשהיו אזהקות והתרעות, וגם כשסטודנטים משלנו הוקפצו למילואים, איכשהו נותרה אותה כמות של אנשים שתמיד משתתפת בשיעורים. זה דבר פנטסטי".

אחת הפעולות הקבועות של הרב אליפנט, שהוזכרה לעיל בקצרה, הוא הדוכן המפורסם להנחת תפילין בלב 'דיזנגוף סנטר', אחד המקומות ההומים ביותר בעיר. "הדוכן הזה פעיל מדי יום חול מעל עשר שנים רצופות". הוא מתעד את הפעילות בו באופן מסודר והנתונים מדברים בעד

השיטורים
בנויים בצורה
שיטתית
והם משנים
לאנשים את
החיים. כל מי
שטבר את
השיטורים
הללו, וטברנו
כבר כמה
מחזורים,
נכנס עם כל
הסביגמות שלו
על יהדות ויצא
אחר לגמרי

של הח' של מבני הקמפוס עומד זה שנים בניין לשימור. בהחלטה נועזת של הרב שילת הוחלט לרכוש את הבניין הזה למרות העלות הגבוהה הכרוכה בכך. "אנחנו מחכים בימים אלו לסיום השכירות של בית ספר שפועל במקום, נצלח עוד כמה מהמורות בירוקרטיות וניכנס למקום. זה בניין מרשים ויפה מאוד, שעומד להיות אבן שואבת לצעירים. בעזרת ה' נהפוך אותו לתחנת טעינה משמעותית מאוד באזור", הוא משוכנע ועניו זורחות. תל אביב של מעלה כבר אמרנו?

משמעות, וכאן הם מקבלים אותה". כשלוש מאות סטודנטים באים איתו במגע ישיר מדי שבוע. כחמישים סטודנטים מסבים מדי שבת על שולחנה של משפחת קפלן. על מערכי השיעורים של חב"ד בקמפוס הוא אומר כי "השיעורים בנויים בצורה שיטתית והם משנים לאנשים את החיים. כל מי שעבר את השיעורים הללו, ועברנו כבר כמה מחזורים, נכנס עם כל הסטיגמות שלו על יהדות ויצא אחר לגמרי". התוכניות מרחיקות לכת. הקמפוס של האקדמית בנוי בצורת ח'. בהשגחה פרטית, בפאה הפתוחה

"אני חושב", אומר הרב אלפנט בכנות, "שהשליחות הזו היא העבודה הכי משמחת בעולם. נכון. נדרשת עבודה קשה של גיוס כספים ושל הכנת שיעורים, אבל זו הזכות הגדולה ביותר בעולם להיות שליח, וזכות עוד יותר גדולה להיות שליח בקרב סטודנטים".

יפו החדשה

הרב שמואל קפלן ורעייתו יצאו לשליחות בחב"ד בקמפוס, במכללה האקדמית תל אביב-יפו, בשלב מתקדם יחסית בחייהם האישיים, כשהם כבר הורים לארבעה ילדים. "האמת היא שכבר לפני שבע שנים הסתובבנו ביפו עם הרב שילת, שניסה לשכנע אותנו ליטול על עצמנו את השליחות המאתגרת הזו", הוא משתף, "אבל העניין לא יצא אל הפועל. כנראה שהיו אמורות לחלוף עוד מספר שנים ואז, כשהרב שילת שב והעלה בפנינו את האפשרות הזו, וכשבינתיים נבנו מעונות למאות רבות של סטודנטים צמוד לקמפוס, יצאנו לשליחות הזו".

בנוסף ל-5000 הסטודנטים הלומדים במכללה, הסביבה שלה הפכה בשנים האחרונות למוקד משיכה לסטודנטים מכל רחבי הארץ, ואפילו מהעולם. כאן מחכים להם בני הזוג קפלן, עם מאור פנים נדיר ומתק שפתיים כובש. "יש ביפו סצנה שלמה סביב חיי השוק והברים הפעילים פה", מתאר הרב קפלן. "משהו בכל הסיפור הצבעוני והמורכב הזה, חדש וישן, יהודים וערבים, מושך אלינו צעירים כמקום ייחודי שאין כמותו בארץ. הסטיגמה שזועקת מהם היא שהם הכי לא מחוברים ליהדות, אבל בפועל הדברים נראים אחרת לגמרי אחרי שמקלפים את השכבה החיצונית. "כשבאנו לכאן לפני שנתיים, לקראת פורים, התחלתי לחלק משלוחי מנות לסטודנטים בלי להכיר אף אחד. בחלוקת המצות לפסח כבר התחלנו להתוודע לאנשים ולהכיר, ואז התחלנו עם סעודות שבת ושם פגשנו את הצימאון הגדול. אנשים רוצים את הסעודה המשותפת, את העונג שבת, את הישיבה בצוותא. קרה לא פעם שאנשים אמרו לי: 'יש לי תוכניות ולא אצליח להגיע', ובסופו של דבר הם באו בעצמם והביאו גם את החברים שאיתם הם תכננו לבלות... אנשים מחפשים

יש מסך שמעביר זמן.
יש מסך שמעביר ערכים.

לא צריך להילחם במסך.
צריך לבחור מה נכנס דרכו אל הבית.
כי אם כבר יש מסך - אפשר לבחור כזה שממשיך את החינוך של הבית.

ערוץ מאיר
לילדים
מבית מכון מאיר
החינוך של הבית. גם על המסך.

במוצאי שבת היכנסו והצטרפו לעשרות אלפי המשפחות שכבר בחרו בערוץ מאיר לילדים.
meirkids.co.il

להצטרפות סרוקו

רחלי טאוב, מלמון

נוער בסיוני

"יאללה נעמה, יצאנו?"

"כן, שנייה, אני מכניסה רק עוד מטפחת אחת וקרם הגנה, ואת הקופסה עם הפירות החתוכים".

נכנסנו לאוטו אחרי שטרקנו את מכסה הבגאז' על התיקים, המחצלות, הגזייה ועוד מיליון שקיות שהבאנו איתנו. דבר ראשון הדלקתי מזגן ושמתי לנעמה שיר שהיא אוהבת.

"אני לא מאמינה שאני באמת עושה את זה. תאמין לי, בשבילי אף אחד אחר לא הייתי נוסעת לשבת שבוע על הכנרת עם ילדים שקטנים ממני בעשור כמעט. איזו הזיה. תן לי צימר, מלון, למה חוף? ואם כבר חוף, אפשר עם מקלחת ושירותים צמודים רק שלי?"

צחקתי ואמרתי לנעמה את המשפט הקבוע, "אני יכול להוציא אותך מרעננה...". "אבל רעננה לא תצא ממך בחיים", נעמה השלימה אותי בטון מלגלג.

"טוב, ייאמר לזכותי שידעת את זה כשהתחנת איתי, נכון?"

"נכון, נשמה, אבל חשבתי שאצליח לשכנע אותך שהתבגרת, שמה שעשית בגיל תיכון כבר לא רלוונטי".

"תקשבי, חבל על המילים, נגיע לכנרת וכבר תביני הכל. תביני למה הילדים האלה חייבים, אבל פשוט חייבים שתהיה נוכחות של מבוגרים בשטח".

"עשית אותנו כבר מבוגרים אני מבינה?"

"נעמה, זה כל כך חשוב לי. אין לי דרך להסביר לך כמה. שבע שנים שאני מגיע לכאן בכל חופש גדול, וכל שנה יש לה את הניסים שלה. אמנם אני מגיע איתך פעם ראשונה, כשאני נשוי, אבל אני מקווה שתתחברי. את מעולה בשחנשים, וזה מה שצריך עם החברה האלה. פשוט להקשיב להם. אפס שיפוטיות. רק הקשבה".

נעמה נרדמה כרגיל אחרי חצי שעה בדרך ואני ניסיתי להתרכז בפודקאסט ששמתי ברקע, אבל המחשבות שלי רק נדדו לתקופה

שאני הייתי תיכוניםט כמוהם. רק על זה חשבתי.

הגענו לטבריה על הקשקש של תפילת מנחה. אמנם שעת הדחק זה רבי שמעון, אבל הפעם סמכנו על רבי מאיר בעל הנס ובאנו בשעריו לשוח את תפילת מנחה יחד עם החמה ששכבה לנוח אחרי שהלהיטה את הבריות במשך יום שלם. ואם כבר רבי מאיר וניסים אז ביקשנו עוד כהנה וכהנה על זו הדרך. אחרי המעריב ערכים נפגשנו שוב ליד הכניסה וציפינו לרוח שתקדם את פנינו, אך זו לא הגיעה. אחרי הכל, רוח קרירה זו דרישה גבוהה מדי

בטבריה של שלהי הקיץ...

נסענו עוד קצת והגענו אל החוף בכנרת כשכבר היה חשוך. הכנרת הייתה שחורה כמעט לגמרי. הכי הפוך מהשיר שמספר שהכנרת זוהרת בטורקזי. עשרות אוהלים היו פזורים על החוף, החום של היום נשבר אבל האוויר היה לח ודביק. עכשיו האורות של טבריה הם שמנצנצים אלינו רחוק, מעבר לים. מכל כיוון רואים מלא מלא מחצלות שעליהן ישובים בני נוער, בא לי להגיד כחול אשר על שפת הים... מצחיק להשתמש בביטוי הזה פה...

נעמה הסתכלה אליי במבט חסר אונים. "או. קיי, צורי, אז הגענו, ומה עכשיו?" לרגע חשבתי שאולי

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

בס"ד

שנתיים

ובשנה השלישית את מורה מתמחה!

שי אישיו

בואי! ליום פתוח אישי!

053-8254356 ☎ 02-625-0724 (לתיאום)

סיור במכללה, ועדת לימודים, יועצת מלגות ועוד...

ארוחה
10-12 ש

בריכה
בקמפוס

שילוב
מדרשה
ברוח הרב קוק

מעונות
חיים שנה א'

מלגת
לימודים

לפרטים והרשמה:

rishum-jer@michlalah.edu ☎ | 053-8254356 ☎ 02-6750724 ☎

מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

פטריות עם סלט נבטים, והיא... היא באה איתי להיות עם נערים בכנרת. עזר כנגדו על אמת.

היו כמה דקות של שקט כי כבר נעשה מאוחר. אני מניסיוני יודע שזה השקט שלפני הסערה. אלו השעות שהכל צף בהן. עד עכשיו הייתה תפאורה ועוד רגע מתחילה ההופעה האמיתית.

"סליחה, אולי הקופסה הזו שייכת לכם?" "סליחה, אולי הקופסה הזו שייכת לכם?" נער חמוד שנראה אולי בן 15 התחיל לעבור בין המחצלות. "אמאלה, צורי, זה המסטול ההוא שלקח לי את הקופסה. תן לו לעבור, אל תגיד מילה. אני לא רוצה לראות אותו, הוא מפחיד אותי."

"וואלה גבר, כן, זה שלנו, בוא, בוא, שב". נעמה רצתה להרוג אותי עם המבט שלה, אבל אני ידעתי שרק ככה זה עובד פה...

"וואו, תקשיבו אני מה זה מצטער, אני לא הייתי מאה מקודם, הסתובבתי כאן על החוף ועשיתי כל כך הרבה שטויות, חלק אני זוכר וחלק לא, אבל החברה שלי אמרו לי שלקחתי כאן למישהי את הקופסה עם הפירות שלה, ו..." הוא התחיל לבכות, אבל לבכות ממש.

חיבקתי אותו ואמרתי לו שהכל טוב ומחר אנחנו קופצים לסופר וקונים פירות חדשים וטריים. אבל הוא המשיך לבכות ולבכות. הייתי חייב שיגיד משהו.

"תגיד אחי, מאיפה אתה?" "ממושב 'שבות יעקב' בדרום", הוא הפסיק לשנייה את הבכי.

הגזמתי כשחשבתי שזה יעבור, אבל כבר היה מאוחר מדי... חייכתי אליה ואמרתי לה שתחכה לי בכניסה ואני אלך לחפש את המקום הכי טוב לאוהל שלנו.

היה עמוס ורועש. במעגל אחד היו שירי ארץ ישראל, כמה מטרים משם צרחה בוקסה עם טראנס, קצת יותר רחוק שמעתי קבוצת בנות קולנית שכנראה ראו עקרב. הייתי המום מכמויות בני הנוער, זה אשכרה גדל משנה לשנה ברמות!

אחרי הרבה מאמצים הצלחתי למצוא מקום יחסית שקט שיתאים להקים בו את האוהל שלנו, לא רחוק מדי מהשירותים והמקלחות. כשהגעתי לנעמה הצלחתי לראות מבעד לחושך שהיא מוחה דמעה. היא ניסתה שלא ארגיש בכך, ואני מצידי עשיתי כאילו לא ראיתי.

הלכנו אל המקום המיועד והתחלתי בזריזות להקים את האוהל. הוצאתי שני בקבוקי מיץ שנשארו קרים בצידינית והגשתי לנעמה. "האמת, אני קצת רעב, רוצה להוציא את הקופסה עם הפירות?"

משום מקום נעמה התחילה לבכות. "אוף, צורי, אני ממש מנסה להיות איתך בזה. באמת שאני מנסה. אבל כשהלכתי למצוא מקום לאוהל עבר לידי נער מסריח מאלכוהול, הוא ראה שהוצאתי את הקופסה עם הפירות, ואז קרא לחברה והצביע עליי: 'תראו איזו חמודה אחותי, הביאה לי קופסה עם פירות שאמא שלי כפרה עליה חתכה לי כמו שאני אוהב, איזו אמא זו יאללה!...' הוא התחיל לצחוק ולקח לי את הקופסה. 'אמא תודה, אמא יקרה לי יקרה'. הוא רקד עם הקופסה, שם אותה על הראש, חיבק אותה ותוך רגע חילק לכל החברה פירות. לא התווכחתי איתו, כמובן, שייקח את הקופסא ויעזוב אותי בשקט. הוא עוד אמר לי תודה אחר כך החצוף הזה, 'ותמסרי לאמא שאני מתגעגע אליה מאוד'..."

"וואו, נעמה, אני מצטער שעברת את זה בלעדיי. לא הייתי צריך להשאיר אותך לבד. סליחה."

נעמה הסתכלה עליי, ופתאום הבנתי כמה אני אוהב אותה וכמה שאנחנו שונים. החברים שלי נקרעו עליי מצחוק כשהם ראו את נעמה בפעם הראשונה. "באנה, הכי רחוק ממה שהיינו חושבים שמתאים לך". אני הייתי נער פרא אדם, נזרק בכל מקום שרק אפשר, מסוגל לא להתקלח שבועיים, להישאר עם אותם בגדים עד שצריך לקלף אותם ממני, ונעמה היא הצפונבונית המצויה. יש לה בגדים ברגע זה בארון יותר ממה שהיו לי כל חיי. אבל הלב שלה, הלב שלה זה מה שכבש אותי. אז אני נאלץ בשבילה ללכת לבתי קפה ולאכול קיש

צוות
'המקום'
מתרחב!

דרושה ל-'המקום' בתל אביב רכזת חברות

אידיאליסטית? אוהבת אנשים?
מתרגשת מלימוד תורה בתל אביב?
נשמח שתצטרפי אלינו לצוות 'המקום'!

קו"ח למייל - zehutlv613@gmail.com
נא לציין ציפיות שכר

חיבור לתחום

יחסי אנוש מעולים
ועבודה בצוות

100% משרה

ב'המקום'
בתל אביב

בת 18-24?

דתפתח לבאי באורייתא

תוכנית שילוב מדרשה - יום או יומיים בשבוע

מדרשת אוריה בגבעת שמואל

בראשות הרב יהושע שפירא והרב ברוך סליי

מנציני אלף

לימודי הוראה במכללה בירושלים

לימודים : פסיכומטרי : שירות לאומי : עבודה
אקדמאים : בחינוך

מדרשה • ליווי אישי • חבורה • שבתות • טיולים • חברותות • ניגון ושמחה

ימי שני וחמישי 📍 הרימון 3, גבעת שמואל

23 כי אילן-0587710933

חבילת ביסלי סגורה על הרצפה ואכלתי אותה בכזה עונג. איך שאני מסיים אני רואה חבר שלי והוא אומר לי: 'באנה, צורי, לא חשבת שהלכת כזה רחוק, אפילו תשעה באב אתה לא שומר? אתה ממש דתל"ש למהדרין! טפח לי על הגב והתקדם.

"הטיפות מהים עדיין נשרו ממני, והביסלי נתקע לי בגרון, פתאום הרגשתי שהבטן מתהפכת לי ושאיני רוצה להקיא. הראש שלי הסתחרר ולא הבנתי אם דמיינתי או לא, אבל פתאום קלטתי את ההורים שלי מרחוק, הולכים לעברי במבטים מודאגים. רק חיבוקים ודמעות היו שם. הם לא שאלו לאן נעלמתי, הם לא שאלו למה לא לקחתי טלפון, הם לא שאלו למה אני רטוב ומחזיק שקית ביסלי בתשעה באב! הם רק אמרו שהתגעגעו מאוד ושהם ישמחו שאני אחזור הביתה איתם. ככה בפשטות.

"היום אני חושב על זה שבמשך שבועיים הם הלכו לישון בלי לדעת איפה אני, ניסו לברר, לחפש, השתגעו מדאגה. כמה אגואיסט יכולתי להיות, כמה מרוכז בעצמי. לקח לי הרבה זמן לחזור לתלם. עברתי בירורים וגלגולים, הייתי בחיפוש, אבל ידעתי שאני אהוב ורצוי. ההורים שלי דעתם כמעט נטרפה, ובעוד הם צמים עלו לצפון וחיפשו אותי בין החופים בחום הלוהט של אב! זו אהבה שאינה תלויה בדבר. יודעים מה? בואו נפתח את הפרקי אבות הזה..."

התחלתי ללמוד איתם את המשנה הזו במסכת אבות, הם הוציאו פלאפונים וקראנו משם. מעניין מה חז"ל היו חושבים עכשיו כשהיו רואים ששנים רבות אחרי שהתנצחו ביניהם בדברי תורה בבית המדרש, ככה על הכנרת לומדים את דבריהם מתוך הפלאפונים ובין כל האוהלים והמדורות.

אחרי שהחבר'ה עזבו ראיתי שנעמה נועצת מבט קדימה, אל עבר המים השקטים של הכנרת. כשאימצתי את עיניי בחושך ראיתי שיושבת שם נערה עם הגב אלינו והראש שלה בין הברכיים. "היא כבר המון זמן ככה", אמרה לי נעמה. "אני רוצה לגשת אליה אבל אני לא משופשפת כמוך במצבים האלה..." "בואי ניגש אליה יחד, אבל את תפתחי איתה בשיחה... זה יותר מתאים", אמרתי.

עשינו את עצמנו כאילו אנחנו בהליכה זוגית ורק 'נתקלנו' בה בדרך. נעמה התכופפה אליה ושאלה: "היי יקרה, מה איתך? אפשר לעזור לך?" בהתחלה היא נבהלה, הרימה את הראש והפנים שלה היו רטובות. "אפשר לשבת לידך?" "מה, אתם המתנדבים האלה עם הווסטים רק בלי הווסטים?" "אנחנו פה כי כיף לנו", ענתה נעמה בחיוך.

"מאיפה את?" שתיקה. "את כאן כבר הרבה זמן?" שתיקה. "את יודעת? גם לי יש צמיד כמו שלך, תראי". הופה. הבחורה נאלצה להרים את העיניים. נעמה הצמידה את הצמיד שלה לשל הבחורה. "אז מה מישהי כמוך שיכולה להרשות לעצמה

"ואיפה אתה לומד?" "איפה אני רשום אתה מתכוון", סוף סוף הוא חייך רגע. "לומד זו מילה גדולה, אחי. עזוב אתה לא מכיר. זו ישיבה חדשה שמנסים להתמודד בה עם ילדים כמוני". "אתה מתכוון מהממים כמוך?" "אם היית הרב שלי לא היית אומר את זה", עכשיו הוא כבר צחק.

"אתה נראה לי אחלה גבר, אחד שאם אני צריך ממנו עזרה, הוא ישר ייתן לי את הלב שלו, לא ככה?"

"וואלה, אמת דיברת, כזה אני. פעם הייתי בסדר דווקא, אבל אחרי שאמא שלי נפטרה כל החיים שלי נהיו בבלבלה אחת גדולה. סיימתי עם הלימודים, סיימתי עם להיות ילד טוב. איך? איך ילד יכול בלי אמא תגידו לי? איך? והוא שוב ככה. נעמה ואני הסתכלנו אחד על השני וכל האסימונים נפלו לנו בבת אחת. חשבתי לעצמי: ברוכים הבאים, התחלנו! שמעון מסתבר קוראים לבחור המתוק הזה. הוא הלך והביא איתו עוד כמה בחורים שהביאו עוד כמה בחורים שהביאו גיטרות ופיצוחים והיינו מפצחים כמעט כל אותו הלילה, עד שהגיע איזה בחור אחד ואמר שהגיע זמן קריוקי... חלק נטשו וחדשים הצטרפו.

הרתחתי מים על הגזייה, ואיך שמישהו קלט את האש שלי הוא הוציא סיגריות מהכיס ובא לבקש אש. יש לי חוש שישי לדברים האלה. "אני ממש מבקש לא לעשן פה, בסדר?" פתחתי שקית ערגליות והגשתי לו, "תאמין לי עדיף". השקית עברה בין החבר'ה. "אז מה הסיפור שלכם?" אחד אזור אומץ. "אתם נראים לי זוג נשוי באושר, מה לכם ולמקום הזה? פה יש רק זרוקים כמונו..." החבר'ה צחקו.

"אל תתלהב אחי", ענית לו, "עשר שנים אחורה אני נראה כמוכם, אפילו יותר זרוק מכם. מבטיח. אבא שלי ראש ישיבה, אמא שלי יועצת באולפנה, בית דוסי על חלל, ואני הרגשתי שאני חנוק, לא יכול יותר להיות בתוך המסגרת הלוחצת הזאת. רציתי אוויר. חיפשתי ריגושים בכל מיני מקומות, וגם פה בכנרת, אין חוף שלא נזרקתי עליו. אין משהו כמעט שלא הכנסתי לריאות, אני לא רוצה לתת לכם רעיונות יותר ממה שכבר יש לכם..."

"בחופש בין כיתה י"א לי"ב פשוט נעלמתי בלי להגיד כלום לאף אחד. היום כשאני חושב על זה, אני לא מבין מאיפה היה לי האומץ. השארתי את הטלפון בבית. היה לי שטר של חמישים שקל בכיס ושתי פיתות. הייתי כאן שבועיים, כל פעם מפלח משהו מאחד האוהלים רק בשביל לאכול.

"בוקר אחד אני מתעורר מאוחר ואני רואה שכמעט אין נפש חיה מסביב. כל האוהלים, המחצלות, המוסיקה. בהתחלה לא ייחסתי לזה חשיבות ועשיתי טבילת בוקר טובה, מצאתי

תואר שני במכללה ירושלים

עד 9,000 ש"ח מלגה

אלפי מוסמכים/ות!
הצטרפי/ גם את/ה להצלחה!

למידה היברידית
מותאמת אישית

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

שנה אחת! < יום בשבוע החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

קורס מיצוי זכויות לעובדי הוראה

1+

לימודי תעודה לבחירה

1+

תואר שני

+ תעודה בהוראה מתקנת (נשים)
+ כלים בהדרכת הורים (גברים)

ניהול וארגון
מערכות חינוך

+ תעודה בכלי גישור (נשים)
+ מסלול לרבני קהילות (גברים)

הוראת מחשבת ישראל
ותושב"ע בין תחומי

+ תעודה בהדרכה
לתזונה נכונה

הוראת המדעים
והמתמטיקה

+ תעודה בהדרכת
הורים טיפולית

ייעוץ חינוכי
*לימודים עד פסח תשפ"ח

לפרטים על התואר השני: 02-6750715/736 053-9690697
rishumsheni@michlalah.edu | מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

לילה במלון חמישה כוכבים עושה כאן בלחות של הכנרת? הבחורה נראתה מופתעת מאוד. "אני מזהה יהלומים מקילומטרים", לחשה לה נעמה באוזן. "אני רואה את השעון, העגילים והצמיד, ישר אני יודעת מה עלה גרושים משיין ומה עולה הרבהההה כסף".

"התכשיטים האלה לא מעניינים אותי", היא אמרה בחדות, "גם אם הם עולים שקל. זה לא מזיז לי. האמת, הם הבעיה!" "התכשיטים?"

"לא. ההורים שלי".

נעמה חייכה אליי חיוך של ניצחון. יש פה סדק.

"תגידי", היא שאלה את נעמה. "את כבר אמא?" "האמת שלא. אנחנו זוג טרי". "וכשתהיי אמא, במה תעבדי?" "אני לומדת עכשיו רוקחות וזה התחום שאני רוצה לעבוד בו".

"ותגידי, ברוקחות צריך לנסוע לחו"ל? לעבוד בשבתות וחגים?" "אממ... לא, זו אחת הסיבות שבחרתי במקצוע הזה". זה הרגיש כאילו לחצו לה על הכפתור, על הנקודה הכי הכי רגישה, והיא התחילה לירות:

"את מבינה?? ההורים שלי הם מליינים, יש להם טונות של כסף, יש להם חברה מצליחה, אבל הם לא רואים אותי ממטר. כל היום קונים לי מתנות יקרות. את הפלאפון הכי משוכלל, את הטאבלט הכי חדשני. כשאני אעבור סטס יהיה לי רכב חדש... כולם מקנאים בי ובטוחים שאני הכי מאושרת בעולם, אבל האמת היא שאני לבד. אני פשוט לבד. לא רוצה שלא המבשלת תקבל אותי כשאני חוזרת מהלימודים עם שניצללים וצי'פס ישר מהמחבת. מצדי לאכול מנה חמה, אבל שאמא תחכה לי בבית ותשאל אותי איך עבר עליי היום ואם הצלחתי במבחן. לא צריכה מכונת קפה, אני אסתפק לגמרי בשוקן פשוט מאבקת שוקולית, אבל שההורים שלי יהיו איתי ויסתכלו לי בעיניים כשאני מדברת, לא בשיחת וידאו בלי קליטה. כל החברות שלי באות אליי רק בגלל הברכה והמזווה שמלא אצלנו תמיד במלא ממתקים שווים, אבל לי זה לא שווה. פשוט לא שווה. אני מרגישה שהחיים שלי מזויפים".

"את כזו מהממת ואני מבינה אותך מאוד", אמרה לה נעמה. "כל ילד צריך הורה שיראה אותו וירגיש אותו. אני בטוחה שהם מרגישים שהם עושים לך טוב עם כל המתנות שקונים לך. הם בטוחים שאת מרגישה את האהבה שלהם בדרך הזו. את דיברת איתם פעם ואמרת להם שאת זקוקה להם יותר?" "אני צריכה להגיד להם? אני לא חושבת שילד צריך להסביר להורה שלו למה הוא זקוק. הורה צריך לדעת את זה לבד!"

הטלפון (היקר) שלה צלצל ועל הצג היה כתוב: אמא.

"זו כבר פעם עשירית שהיא מתקשרת... אין לי כוח לענות לה. היא חושבת שאני אצל חברה בצפת. כל כך קל לעבוד עליה".

"אני יכולה לחבק אותך?" נעמה הפתיעה. "את מתארת מציאות ממש כואבת, אבל אני יכולה רק לומר לך שבכל הפעמים שהרגשתי בחיים שלא מבינים אותי, המסקנה שלי הייתה שאני חייבת להסביר, לדבר, לא להניח שהצד השני מבין. פשוט להוריד לי מהלב את מה שיש לי שם ומפריע."

בטח אם אלו ההורים שלך שרוצים רק את טובתך. אנחנו עוד פה... תנסי לנשום עמוק ולענות לה. אני חושבת שתרגישי יותר טוב אחר כך. תספרי לי מחר מה היה". המשכנו בהליכה הזוגית שלנו... ומרחוק הצלחנו לשמוע שהיא ענתה לטלפון.

ביומיים הבאים פגשנו עוד עשרות ילדים שבטוחים שהם גדולים וגילו את העולם. רחוקים מהמשפחה, רחוקים מעצמם, רחוקים מתורה ומצוות. שעות על גבי שעות של בטלה ורביצה במקום. קצת שש בש, קצת מטקות, בליל של ריחות באוויר מכל מיני חומרים, ורק שיזזהרו, רק שיזזהרו, שלא יעשו טעות שיתחרטו עליה כל החיים. נעמה נכנסה לעניינים הרבה יותר מהר ממה שחשבתי ושאלה אם לא נישאר עוד קצת... היא הצליחה להגיע לשיחות של עומק עם כמה בנות. חלקן ביקשו ממנה את המספר שלה כדי להמשיך להתקשר ולשאול שאלות. לי זה לא קרה אף פעם...

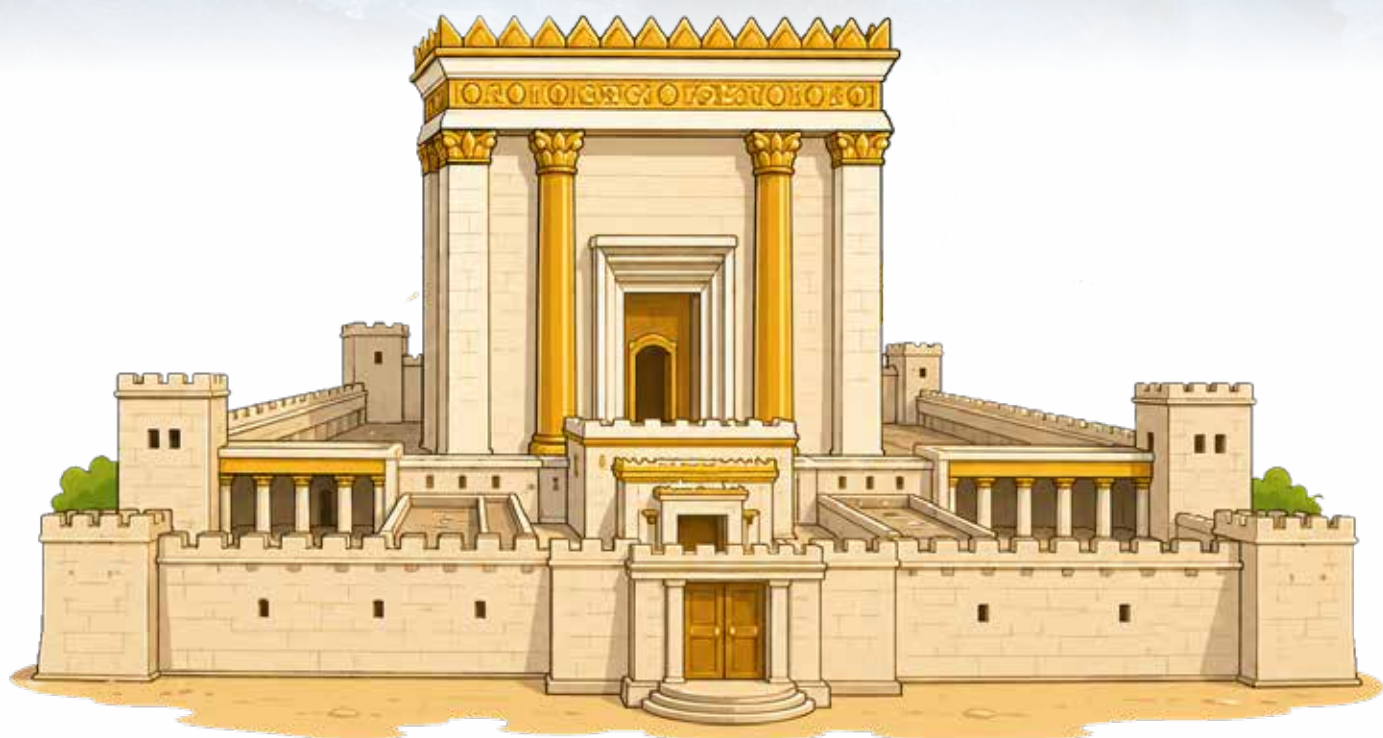
בלילה האחרון שלנו נעמה אמרה לי: "צורי, אתה קולט כמה כוח יש פה? כמה הנערים האלו מסוגלים לעשות במקום לילות עוד יום ועוד יום בלי לעשות שום דבר מועיל בחיים? אנחנו מדינה שמלקקת את פצעי המלחמה, כל כך הרבה חקלאים צריכים עזרה, בתים צריכים שיקום... איזה בזבז". "יואו אשתי את גאונה. את פשוט גאונה".

אל תשאלו איך, אבל השגתי אוטובוס! יום למחרת עברתי בין האוהלים ושאלתי מי מצטרף לעזור למשק של חקלאי בצפון. בהתחלה הגיעו כמה חבר'ה מנומנמים והתחילו לעלות לאט, ואז עוד עוד כמה, ושנייה לפני שיצאנו לדרך האוטובוס היה מלא, והיו עוד עוד כמה שהייתי צריך להגיד להם שנגמר המקום והם חזרו מבואסים לאוהלים.

פתאום ראיתי ניצוץ בעיניים, פתאום ראו שהם כאלה טובים ורוצים לעשות טוב, והם רק בורחים אבל הם יחזרו בכוחות עוד יותר גדולים. יש בהם אהבה והיא תנצח.

הסברתי להם מה אנחנו הולכים לעשות, וכשיצאנו מטבריה לקחתי את המיקרופון של האוטובוס והתחלתי לומר את תפילת הדרך, אבל בלב הרגשתי כמו בתפילת כהן גדול ביום הכיפורים:

"יהי רצון מלפניך... שהנערים והנערות המתוקים האלה, תולידכם לשלום, ותצעידם לשלום, ותגיעם למחוז חפצם, לחיים לשמחה ולשלום".

להביא לימות המשיח: מפסיביות לאקטיביות

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ) זצ"ל
שיחה בישיבת תקוע, כ"ז תמוז תשע"ד

התנאים הנדרשים למשיח

באופן כללי נראה שביאת המשיח תלויה לא רק בזה שישאל קדושים ירצו בבואו, ואפילו לא בזה שישאל קדושים יחליטו מי הוא האיש. יש מערך שלם שנדרש עבור ביאת המשיח. כדי שיהיה משיח יש צורך ביותר מאשר הצדדים החיצוניים. יש שלושה צדדים שמכשירים באיזו מידה את הזמן לביאת המשיח: **הצד הראשון הוא שהזמנים יהיו זמנים כאלו שהעולם רועד בהם; בזמן של שקט ושלווה קשה מאוד להזיז איזה שהוא דבר. זה התנאי האחד - שהעולם ירעד.** ואכן בכל פעם שיש תקופות של רעידות כאלה, הנושא של המשיח מתעורר לפנייה ואחריהן. העניין השני שנדרש הוא שיהיה אדם שאפשר יהיה לחשוב עליו כאדם ראוי לתפקיד. בתוך ההיסטוריה שלנו יש רשימה גדולה מאוד של אנשים שרצו, שחשבו, שהאמינו בהם או שהם הכריזו על עצמם כמשיח. אנשים מסוימים שהיו שייכים לעניין הזה. הרמב"ם בזמנו כתב את דעתו על 'משיח' אחד כזה שהיה בתימן, ומעניין שבמכתב הזה של הרמב"ם ובמכתבים אחרים שהוא מדבר

במשך הרבה דורות דיברו על המשיח באופן של "לכשיגיע המשיח". בין שדיברו על כך שהמשיח קרוב ובין שדיברו על כך שהוא רחוק - תמיד דיברו באופן של "לכשיגיע המשיח"... בחמש מאות השנים האחרונות, פחות או יותר מזמן האר"י ז"ל, נעשה שינוי בתודעה והתחילו לעסוק במשיח בסגנון שאפשר לקרוא לו על דרך המליצה: "להביא לימות המשיח".

עד זמן מסוים ביאת המשיח נתפסה כעניין פסיבי לגמרי, אני יושב ומחכה והוא, כשירצה - יבוא. **הנקודה של "להביא לימות המשיח" היא שצריכים לתפוש את העניין בצורה הרבה יותר אקטיבית.** יכול להיות שהאקטיביות הזו היא לצום כל יום או להרבות בתחינה, בקשה וצעקה או לסיים ש"ס משניות שלש פעמים בשנה - כל אחד מהם הוא בוודאי דבר מועיל - אבל עיקר הנקודה היא שאני עושה דבר שהוא לא רק לעצמי ובשבילי, אלא במובן מסוים אני עושה אותו בשביל "להביא לימות המשיח".

הקודש ואומרים את י"ג מידות הרחמים, ובתפילה של הרגלים יש נוסח מאוד מוזר. אנחנו אומרים "ויקויים בנו מה שכתוב 'ונחה עליו רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'". השאלה היא: מה פתאום שזה יקויים בנו? הרי הפסוק הזה נאמר על המשיח.

אחד הפירושים שיש בזה על דרך הפשט הוא שיש צד שכל אחד מישראל הוא אמנם לא משיח בשלמות אבל הוא ניצוץ משיח, לכן אני יכול לומר גם על עצמי שייקויים בי, אני פלוני בן פלונית אמתך, שתנוח עלי רוח עצה וגבורה – אני מבקש את זה על עצמי, על המשפחה שלי ועל הילדים שלי, משום שהעניין של "להביא לימות המשיח" הוא באמת לא נמצא רק במרחקים הלא ברורים של המציאות, הוא נמצא במקום הרבה יותר מחייב.

גם אם אין עלי חובה אישית למצוא את הדרך איך להביא את המשיח, אני עדיין יכול לעשות איזה דבר שיביא את הגאולה. זה מועיל לכלל העולם, ואני יכול לתרום משהו בשביל העניין. על דרך משל, **אם בית המקדש לא ייבנה באש, ויצטרכו אנשים לבנות אותו – פירושו של דבר הוא שכמה אלפי אנשים יצטרכו להביא אבנים.** בבית המקדש הראשון והשני היו כמה אלפי אנשים שאף אחד מהם לא בנה את המקדש, הם היו פועלי בנין שכל אחד מהם הביא אבן ומזה נבנה המקדש הזה. זה לא נעשה רק כדי לזכות את ישראל, גם משה רבנו לא בנה בעצמו את המשכן, גם שלמה המלך לא בנה בעצמו את בית המקדש. מה שאני רוצה הוא שכל אחד ייקח אבן ויביא אותה למקום הראוי. אז נכון שאני לבדי לא יכול לעשות זאת, יכול להיות שמישהו לא יכול לבנות קיר שלם, אז לפחות בזמן שלו הוא יביא שלשה אבנים.

תבנית של העולם

אדם צריך שתהיה לו תבנית. לא תבנית של חשבונות העולם בכללו, אלא תבנית של 'מה אני צריך לעשות בעולם'. אדם צריך לשאול את עצמו לאיזו תבנית עולם אני מכון, **מה אני צריך לעשות בעוד שלוש שנים ומה אני אעשה בעוד עשר שנים, מה העולם שהייתי רוצה לבנות?** זו לא הגדרה רחבה כמו ביאת המשיח. ביאת המשיח היא לא בנייה של אבן אחת, ועדיין אני יכול לבחור נתח אחד ולעבוד בו בשביל להביא את המשיח.

אפשר לראות את זה בחומות של הר הבית. הכותל המערבי הוא לא חומת המקדש, אלא הוא חומה של הר הבית. זה לא שהיה איש אחד שאמר בהשבעת האבן שהאבנים יבואו מאיזה שהם מקומות ויסדרו מיד בתוך הקיר. היו אלפי אנשים שחלק מהם היו שכירים וחלק היו מתנדבים שמשכו את האבנים האלו, סיתתו אותן ובנו את החומות. הרמב"ם מדבר על המשיח בתור שינוי גלובלי שחל על כל העולם בלי שהשינוי הוא ניסי. אני לא יודע איך שינוי כזה נעשה, איך אני יכול לעשות שלא יהיו מלחמות בעולם ושיהיה שפע בעולם. אם אני רוצה לקדם את הדברים האלה – זה דורש יותר מאשר תור מקרטון ולהגיד 'הנה המשיח'.

אדם צריך קודם כל להבין על מה הוא מדבר, להבין למה הוא מצפה. **כשהייתי ילד ישבתי וחשבתי על תוכנית גדולה שהייתה נראית לי כרעיון טוב: לעשות את תעלת הימים – לבנות תעלה מים התיכון לים המלח, חשבתי שזה יעבוד בגלל הגובה וחורף מזה שהיא יכולה להיות מעבר, זה גם יכול להיות מקור עצום של אנרגיה.**

המשיח שאתם רוצים

ברגע שאדם חושב מה אני יכול לעשות, כדי שיהיה "ובא לציון גואל", מה אני יכול לעשות כדי לבנות אבן שתהיה נדבך למקדש – מתברר שיש המון דברים והמון תחומים. רק בארצנו הקטנטונת יש דברים רבים מאוד שאפשר וצריך לעשות. יש בעיות שמתרחשות בעולם במגזרים שונים. **תארו לכם שמישהו היה אומר שהוא מקדיש את חייו לילדים נכים – לא עיסוק שאדם עושה מהעדר, אלא כרעיון כמשימה.** אני בוחן את הבעיה הזו ואת כל הפרטים שלה, איפה הם לומדים ומה הם יכולים לעשות ואיפה הם יכולים להשתלב בתוך החיים

על הנושא הזה, הוא מתייחס אחרת למשיחים השונים. על אדם אחד שנראה גם שהתיימר להיות משיח הוא כותב בדרך ארץ למרות שלא עלתה בידו, ואילו על המשיח התימני הוא כותב שזה לא שייך ולא נוגע ולכן אין מה לדבר.

משיח הוא לא אידיאה אלא בן אדם, אז צריך להיות שיהיה מישהו שיכול להיות משיח. אם אין אדם כזה – על מה ועל ידי מי יחול העניין? אם כן, יש אנשים שראויים לזה. זה לא אומר שכל אחד בעולם ראוי לזה, אבל יש אדם שראוי. ואחרי כל זה, **גם אם נמצא האיש הראוי, צריך שעם ישראל יתמוך בו. לפעמים נמצא האיש הראוי ועם ישראל אפילו לא יודע שהוא קיים, או שעם ישראל לא הולך אחריו.** בסוף מסכת סנהדרין (סנהדרין צט) יש כמה מימרות על שמו של המשיח: "דבי ר' שילא אמרי שילא שמו", "דבי רבי חנינא אמרי חנינא שמו", "דבי רבי ינאי אמרי ינאי שמו". בפשטות נראה שהקבוצה של התלמידים הללו אמרו: הנה הרב שלנו הוא האיש הראוי להיות משיח. זה לא שאותם חכמים קידמו איזו תנועה משיחית, אבל היו אנשים שהאמינו בהם שהם ראויים לכך.

הנקודה השלישית היא, אם כן, שעם ישראל ירצה את זה. מפני שהיו אנשים בזמנו ובשעתו שאולי היו ראויים לזה, אבל עם ישראל לא חשב עליהם או לא קיבל אותם. לפעמים העם קיבל אותם כבני אדם, לפעמים קיבל אותם כרבנים, אבל לא קיבל אותם לתפקיד הזה, לא הייתה סוג של קבלה אפילו פרטית.

כל אלה הם התנאים שמכשירים את העניין, אבל **יש נקודה אחת שהיא מעבר לכל התנאים האלה: תהליך ביאת המשיח דורש הצתה מלמעלה.**

רוח משיח

בתשובות ה'חתם סופר' כשהוא מדבר על הנושא, הוא אומר שמצד עיקרי האמונה ותפישת האמונה שלנו חייב להיות בכל דור לפחות איש אחד או כמה אנשים שהם במדרגה שהם ראויים להיות משיח, זה חייב להיות. ה'חתם סופר' אומר שלולי הנחה זו כל התפיסה של ביאת משיח מתערערת. נוסף לכל אלה יש לדעתי דבר נוסף, וזה סוג של חיבור של האלמנטים יחד. זה הפשט לדעתי של מה שמדברים בספרים על 'רוח משיח'. **הנקודה של 'רוח משיח' כוללת את כל הדברים שלא שייכים לגדרי הטבע אלא שייכים לכוח של המשיח. הכוח של המשיח לא תלוי בזה שהוא יוכל לגייס עוד עשרת אלפים איש ואז הוא יעשה קונגרס.** זה סוג של כוחות על טבעיים שברגע שהם מתחברים עם האדם הנכון, בזמן הנכון ובמקום הנכון, מתגלה העניין של המשיח.

השלב הזה, כמו שזה נראה, איננו דבר שתלוי ברצון שלי. אני יכול לומר לקב"ה: נו! הנה יש לך מועמד מצוין ויש לו חסידים, מה דעתך? אבל, כמו שאמרה אישה אחת בזמננו: הקב"ה לא עובד אצלנו, אז זה לא תמיד קורה. אף על פי כן, התודעה היא שהעניין של ביאת משיח איננו משהו פסיבי שמסתכם בכך שאני אומר: טוב בסדר, אני מוכן שיבוא המשיח. פעם עניין המשיח היה כמו שכתוב **"כִּי יֵלֶךְ יֵלֶךְ לָנוּ בֶן נָתַן לָנוּ וְתָהִי הַמְּשִׁיחָה עַל שְׁכָמוֹ"** – ואני אחכה שהוא יבוא. אבל תארו לכם שאדם פרטי רוצה שיהיה לו ילד והוא מחכה ולא עושה שום מאמץ להתחתן וכן הלאה ומחכה שהילד יבוא מהשמים... זה בדיוק המעבר מהבחינה של הפסיכיות לבחינה הרבה יותר אקטיבית של "להביא לימות המשיח".

ניצוץ משיח

אני לא אומר פה לאף אחד שעכשיו צריך לעשות את התוכנית המסכמת של איך מביאים את המשיח, אני מדבר על ההרגשה של החובה. אני לא יודע את נבכי לבבו של כל אחד מכם, יכול להיות שיש כאן מישהו שמרגיש את החובה הזאת, אבל זו צריכה להיות חובה פרטית של כל אחד ואחד.

זה לא עניין של דרשה, זה פירוש פשוט של תפילה שכולנו אומרים. כשמגיעים לבית הכנסת בימים טובים **המנהג הוא שפותחים את ארון**

התעוורות המוסר: מנשות מדיין ועד סמטאות עזה

**סגנית יו"ר הכנסת ח"כ לימור סון הר מלך,
עוצמה יהודית**

פרשת מטות מציבה בפנינו מראה מוסרית נוקבת, שמאירה באור חד גם את המציאות הביטחונית שאנו מתמודדים איתה היום בעזה ובלבנון. לאחר הניצחון על מדיין שבים לוחמי ישראל מן הקרב כשהם מותירים בחיים את נשות מדיין. משה רבנו יוצא לקראתם בזעם ושואל: "החייכם קל נקבה? הן הנה היו לבני ישראל בדרך בלעם למסר מעל פה". משה מלמד את הלוחמים שיעור יסוד במלחמה: הנשים, שנראו בעיני אדם כמי שאינן נושאות נשק, היו הכוח שהוביל את ישראל לחטא ולמגפה שגבתה את חייהם של עשרות אלפים. התורה מגלה כאן אמת נצחית: אצל אויבנו, המלחמה אינה מתנהלת רק בשדה הקרב. היא מגייסת חברה שלמה, תרבות שלמה, וכל מי שמסוגל לשרת את המטרה של השמדת ישראל.

דווקא את האמת הפשוטה הזאת בחרו רבים בצמרת מערכת הביטחון לטשטש. במשך שנים חלחלה אל הפיקוד הבכיר של צה"ל תפיסה פרוגרסיבית מערבית, שמנסה לכפות על המזרח התיכון מערכות ערכים זרות והבחנות כירורגיות שאינן קיימות במציאות. מתוך אותה תפיסה נולדה ההפרדה המלאכותית בין "מחבלים חמושים" לבין "אוכלוסייה אזרחית בלתי מעורבת" בעזה ובלבנון. המציאות התנפצה לנו בפנים. שוב ושוב התברר שנשים, מבוגרים ובני נוער משמשים מרצונם כמגן אנושי, מסתירים חטופים בבתייהם, מאפשרים הקמת מפקדות בתוך בתי ספר ומחנכים את הדור הבא לשנאת ישראל ולהשמדתה. רוב אלו שפשטו על יישובי הדרום, בוודאי בסבב השני ואילך, היו אזרחים וביניהם קשישים עם קביום זקנים עם כפכפים וילדים על אופניים. הניסיון להחיל מוסר ליברלי מערבי במגרש שבו האויב רואה ברחמים שלנו חולשה, מביא לעיוות קשה, ולפגיעה קשה בעמנו ולוחמינו.

אחד הביטויים החריפים ביותר לניתוק הזה מהשורשים התרבותיים והמוסריים של העם היהודי נשמע מפיו של הרמטכ"ל לשעבר, גדי אייזנקוט, כאשר אמר בפני תלמידי תיכון שצה"ל אינו צריך לפעול לפי "סיסמאות" כמו קביעת חז"ל: "הקם להורגן השכם להורגן". הדברים הללו מבטאים בלבול מוסרי עמוק. דברי חז"ל אינם סיסמה. הם עיקרון מוסרי, ביטחוני ואסטרטגי, שנולד מתוך אלפי שנות ניסיון של עם שנאבק על קיומו. מוסר הלחימה היהודי המקורי אינו מתנצל על הזכות להגנה עצמית, אינו מבקש אישור מן העולם להגן על אזרחיו ואינו מהסס לחסל את האיום לפני שהוא מתממש.

כתשובת המשקל וכתיקון עמוק לעיוות המוסרי הזה, בולטת היוזמה שהובילה מפלגת עוצמה יהודית בראשות השר איתמר בן גביר לתיקון חוק עונש מוות למחבלים. החוק הזה מבטא תפיסה מוסרית וריבונית ברורה: מי שבוחל לקום ולהשמיד יהודים באכזריות מאבד את הזכות ליהנות מרחמי המדינה, מתנאי כליאה מפליגים על חשבון משלם המיסים או מן האפשרות להשתחרר בעסקאות עתידיות שיסללו את הדרך לפיגוע הבא. זהו תיקון של שנים ארוכות שבהן הרחמים הופנו כלפי המורצחים במקום כלפי קורבנותיהם. החוק מחזיר את ההרתעה, מחזק את ריבונותה של מדינת ישראל ומבטא צדק יהודי שאינו חושש להטיל על אויבנו את המחיר הכבד ביותר.

כאשר מטשטשים את הגבול בין טוב לרע, בין מי שמגן על החיים לבין מי שמקדש את המוות, וכאשר מעניקים חמלה לחברה שמחנכת לטרור ורואה בהשמדת ישראל יעד לאומי, המחיר משולם בדמם של אזרחי ישראל ושל לוחמי צה"ל. על המציאות הזאת בדיוק אמרו חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני): "כל המרחם על אכזרים, סופו שיתאכזר על רחמנים". במשך שנים שלחה ישראל לעזה משאיות הומניטריות, הזרימה חשמל, סיפקה סחורות והיססה להכריע את האויב מחשש לפגיעה באזרחים. הרחמים הללו לא הולידו שלום. הם נוצלו לבניית מנהרות, להתחמשות, להעמקת שלטון הטרור ולהכנות לטבח אכזרי.

מלחמת הקוממיות שמנהלת מדינת ישראל במזרח התיכון דורשת מאיתנו לשוב אל התובנה הנצחית של פרשת מטות. היא מחייבת אותנו לראות את המציאות כפי שהיא, להכיר באופיו של האויב, לדבוק בצדקת הדרך ולפעול בנחישות ללא פשרות. מול מי ששואף להשמיד אותנו, אין מקום לבלבול ערכי ואין מקום למוסר מתייפף. רק חזרה אל יסודות המוסר היהודי, אל ההבנה מי מבקש חיים ומי מבקש מוות, ואל כלל הברזל של חז"ל - "הקם להורגן השכם להורגן" - תבטיח את שלומם, את ביטחונם ואת עתידם של הרחמנים האמיתיים: עם ישראל.

שלנו - ואני אומר לעצמי: זה נושא ואני רוצה לעסוק בו. אני בכוונה לא מדבר על עניינים של רוחניות, יש המון דברים שיכולים להביא לביאת המשיח, אז אולי אני לא יכול לעשות את הדרך, אבל החתיכה הזו היא דבר שאני יכול לעשות.

אני שומע מכל מיני אנשים פשוטים בכל מיני אירועים ובכל מיני נושאים שנאמרים ואומרים: אין מה לעשות, רק שיבוא המשיח. זו לא תוכנית, זו רק הבעת משאלה בצורה כל כך רצינית. כמו שאמר בעל התניא: המשיח שאנשים רוצים - לא יבוא, והמשיח שיבוא הוא לא המשיח שאנשים רוצים. אפשר לחלום ולרצות עולם שלם, ויש דברים שמותר לאדם לחלום עליהם ולרצות אותם.

לבנות דבר גדול

יש בעיות במתמטיקה שאי אפשר לפתור אותן בלי לפרק אותן לחלקים. כשאני מדבר על הבעיה של להביא לימות המשיח וחושב על כל הבעיה בבת אחת - אני חושב שאני לעולם לא יכול להצליח. **איך אפשר לפתור אותה? אני מפרק אותה לאלף אלפי חלקים ומתחיל לנסות לפתור.** העניין הזה של התמקדות בחלום ספציפי, במשימה מוגדרת, בתחום מסוים, הוא עניין גדול.

לדעתי זה חשוב שיהיה לבן אדם משהו שהוא יושב וחושב עליו והוא מקבע אותו בתור המשימה שלו. משהו שאנשים עושים לא רק בגדר של עיסוק צדדי אלא כמשהו מוגדר - זה דבר אחד שאני חושב שהוא חשוב ומביא לביאת המשיח.

היו אנשים שהיו להם כישרונות גדולים, שהיו יכולים לעשות קריירה בכל מקום בעולם, שהחליטו לעבוד עבורת כפיים. **אבי המנוח שגדל במשפחה עשירה עלה לארץ כחלוץ וחרף את הביצות בעמק יזרעאל. אחר כך הוא נהיה בנאי.** הוא היה מראה לי את בנין הדואר בירושלים ואומר: את זה אני בניתי בידיים שלי. זה האופן שהאנשים הללו חיו בו, התודעה הייתה: אני בונה דבר גדול, אולי לא גאולת משיח אבל דבר גדול, והדבר הזה מצריך חקלאים, מורים וכך הלאה.

מארש למלך המשיח

בספרי עזרא ונחמיה מוזכרים הרבה פעמים אנשים ממקומות שונים שהתנדבו. באו אנשים לארץ והיה להם חזון לבנות חומה מסביב לעיר. נחמיה לא נתן פקודה, הוא קיבץ את האנשים ואמר לכל אחד: פלוני בן פלוני אתה תבנה מהפינה הזאת עד לכאן. כך בנו את העיר וכך בנו את הארץ.

אני מדבר על דברים שהיו בעבר, היום אנשים שרים בתחילת התפילה "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" אבל משום מה האבנים לא זזות... יש דברים כמו לבנות את חומות ירושלים ויש גם המון דברים אחרים שצריך לעשות, איש איש בעניינו ובמקומו. אדם אחד פועל משהו בתחום שלו, ובתוך החלק שלי אני עושה משהו, ומתוך כל הדברים הקטנים האלה נוצר דבר גדול. **כשאדם מכניס את עצמו לאיזה חלום ולאיזה עניין, הוא יכול לפעמים גם לגדול בתוך זה.** כשעושים תזמורת היא בנויה מכל מיני כלים, ואם חסר כלי אחד צריך להשלים אותו, ואחרי כל זה אפשר יהיה לעשות איזה מארש לכבוד המלך המשיח.

"האשכנזי אף לא דבריו שילש קשר בין אלה:
אלקי ישראל ואלו ישראל, הלשם והלוא וההנה,
שהיו אורחם כאורח אורחם של שמו והבדל"

הכנס השנתי של תלמידי ותלמידות הרב עדין אבן-ישראל שטיינזלץ מבקשי ה' יבינו כל

על תורה עולם ואדם

יום חמישי • ב' אב • 16.7.2026 • בשעה 17:00
במרכז מורשת בגין רח' ש.א. נכון 6, ירושלים

התכנסות

17:00 - 17:30

אסתי פלנט שלג
רוזמרין ועצלן -
איך לגדל ילדים
שיאהבו את העולם

הרב שיעה גיסר
וגברת פרומה הולנד
הרב והמדען
בברית המועצות

פרופ' מיכל גוברין
תיאטרון תפילה
יהודי בימינו

ד"ר יואל שפיץ
הרנסאנס היהודי
של הרב עדין:
מה, למה ואיך

17:30 - 18:15

הרב שוקי פרידמן
ההווה הדתית של
הנפש רבת הגוונים

הרב אוריאל סגל
"ונחני בדרך עולם" -
העולם על פי הרב עדין

הרב פרופ מעוז כהנא
המון מילים, אטום אחד:
הרב שטיינזלץ והמדע החדש

18:30 - 19:15

תפילת מנחה וכיבוד קל

19:15 - 20:00

"וידבר שלשת אלהים משל" - צלילה אל המשלים של הרב שטיינזלץ

20:00 - 20:45

איתן ישראלי
גורד השחקים
"אני" על
הפאזל של
המוח
והנשמה

ד"ר בנימין
צוקרמן הספר
החתום והספר
הגלוי: התבוננות
באותיות
של הביולוגיה

ד"ר ישראל
(רולי) בלפר
על משל
ומליצה,
שועלים
ונביאים

הרב מאיר
קליין
בחזרה
למקור:
דגי סלמון
ועצי בונסאי

פרופ' דוד
איזנברג
כימיה בתניא:
מה שלא
ידעתם שלא
ידעתם

21:00 - 22:00

התכנסות מרכזית ופאנל: חינוך לסקרנות

הרב יהונתן גוטמן • ד"ר דב שמחון • הרב דוד שמחון
גב' אילה טננבוים • ד"ר יואל שפיץ

דמי השתתפות: 35 ש"ח

talmideiharav@gmail.com

תמוז: הרהורים על תשובה

התשובה כמרפא לנפש

זוהי למעשה התשובה, במהותה הפנימית. מעבר לקיום מצוות ושינוי אורח חיים, משתנה המבנה הפנימי של נפש האדם. היא משתחררת מההשתעבדות לתאוות ולרצון לעבוד את עצמי, ועוברת - מתוך עבודה עצמית נכונה - לעבוד את הבורא, כשהיא מכוונת מטרה וחייה את מהותה הפנימית.

התשובה מאפשרת לי להגיע למצב של "פנים אל פנים", מה שמונע את תחושת הסתרת הפנים האלוהית כאשר הייתי במצב של "גב אל גב". זאת משום שבמצב כזה האדם קרוב אצל עצמו, וחי את הפנימיות של עצמו. במקום הזה אין תחושה של הסתרת פנים אלוהית, כי החיבור לנקודה הפנימית שלי הוא למעשה חיבור לנקודה האלוהית המפעמת בתוכי. רק כאשר אדם פועל על פי רצונו הפנימי, הוא מגלם בצורה המובהקת ביותר את הרצון האלוהי. כלומר: משה, לדוגמה, יגלם את משה שה' רצה שיהיה - רק כאשר הוא יסכים להיות משה ולא משהו אחר. כאשר הוא יסכים להיות מי שהוא - הוא ירגיש את עצמו, כלומר: את אור ה' המופיע דרכו.

לחזור אל עצמי = לחבור אל עצמי

התשובה היא למעשה חזרה אל האני שבי, והיא מאפשרת ויוצרת את החיבור בין האני (החלק המודע שבי) לבין העצמי (החלק הלא מודע שבי). היא מאפשרת לי לחבור ממקום פנימי ועמוק אל נקודת הזהות העצמית שלי, אל האני האמיתי, המגלם בצורה המושלמת ביותר את זהותי ועצמיותי, ומתוך כך גם מאפשרת לי לגלם בצורה הכי מושלמת את הרצון האלוהי.

על מנת שיווצר חיבור מעין זה, היא מחייבת אותנו לפגוש בעצמנו את הנקודות שתמיד ברחנו מהן. היא מחייבת מפגש עם כאב לצד כישלון ונפילה, מחייבת אותי להיות אמיתי עם עצמי, ומחייבת אותי להכיר בחטאיי ובהתרחקות שלי מעצמי. היא בעצם מחייבת אותי להכיר בכל הסתירות הפנימיות הללו שמנהלות אותי, ולאחות אותן. מפגש מעין זה מוביל להזדככות ולהתנתקות הנפש, ובשלב מאוחר יותר מגשר על הפער בין האני לעצמי. לא עוד סתירה ביניהם, אלא חיבור מתוך בירור. וכשאדם מחובר אל עצמו, אל נקודת האמת שבו, אל נקודת העצמי שבו - משם כבר קלה הרבה יותר הדרך לחיבור אל קונו, כי נקודת הזהות העצמית היא כאמור הנקודה האלוהית שבו, היא המקום שממנו מאיר האור האלוהי שבו. זוהי נקודת הקודש שבו, כי כל מהות הפנימית היא ככלי שדרכו חודר האור האלוהי, ולאחר התשובה - האור הזה מאיר בעצמיותו הכי גבוהה. שנזכה לשוב אל עצמנו, אל עצמיותנו, אל עצמאותנו.

אומרים שחודש תמוז הוא החודש בו זמני תשובה ממשמשים ובאים, בחילופי אותיות.

כידוע, כל דבר תלוי ומושפע מההכנה שקדמה לו. ולכן, כדי שנגיע מוכנים רגשית, נפשית ותודעתית אל יום הדין בראש השנה, עלינו להתחיל כבר מתמוז. לשם כך עלינו לעמוד על מהותה של התשובה, ולהבין כיצד היא תורמת לא רק לזיכרון הרוחני שלנו אלא אף למבנה האישיות שלנו וליכולת שלנו לבטא את העצמי שלנו ביתר שאת.

הנפש, בטבעה, סובלת מסתירות פנימיות. זהו המצב הטבעי, לכאורה, שאותו חווה כל בן אנוש כאשר הוא. מצב זה קרוי גם "גב אל גב", ולמעשה מתאר מצב נפשי שבו האדם לא מחובר אל זהותו הפנימית. מצב שבו יש פער בין רצוי למצוי. פער בין רצונותיו הפנימיים והכמוסים לבין האופן בו הם מתגלים ומתבטאים כלפי חוץ. פער בין האני החיצוני לאני הפנימי.

כאשר אדם נושא בתוכו את הסתירות הללו, הן מונעות ממנו התקדמות משי"ת בחייו, ומונעות ממנו להביא לידי ביטוי את האני האמיתי והפנימי שלו.

אנחנו יכולים לזהות בקלות דוגמה לסתירה מעין זו כאשר אדם נמצא במפגש חברתי, והוא חש שאם לא ישמיע מה שהאנשים שסביבו רוצים לשמוע - מקומו בתוכם מוטל בספק, כמו גם התדמית שחבריו ייצרו עליו.

במצב כזה, הוא גונז לקרקעית נפשו את מהותו הפנימית, וכלפי חוץ לובש לבוש לא לו, שלדעתו יהלום את רצונות הסביבה ממנו, כשהוא כמובן מספר לעצמו שהרווח שירוויח אם יוותר על עצמיותו יהיה גדול יותר כאשר יפעל לפי הבנתו את רצון הסביבה ממנו.

הסתירות הפנימיות בנפש הן למעשה תוצרים של מנגנוני הגנה, של חסמים שאנו שמים בינינו לבין הסביבה, כי אנו חוששים להביא את העצמיות שלנו במלואה לידי ביטוי. אך החסם הזה עובד גם לכיוון השני, וחוסם גם אותנו מלפעול כפי רצוננו.

כך, בקלות, הופך אדם חסר ערך עצמי - למרצה חברתית, מתוך מחשבה שאת ההערכה העצמית שלו כלפי עצמו הוא יקבל מהסביבה. ואז, באופן פרדוקסלי, הוא מוצא עצמו פועל גם נגד רצונו הפנימי, ויוצר פער מכוון, אך לא מודע, בין הרצונות שלו לרצון לפעול לפי הבנתו את רצון הסביבה ממנו.

במצב כזה, האדם חי בניתוק שלו מעצמו, מסתיר את פניו האמיתיות ממנו ומהסביבה, ולא פלא שלאחר מכן גם חש הסתרת פנים של הבורא ממנו.

רק כאשר מסכים האדם לחיות את עצמיותו ואת מהותו הפנימית, רק אז הוא מחובר לעצמו, רק אז הוא שבו אל הפנימיות שבו ושבו למעשה אל עצמו.

זוהי התרחשות מרגשת, קסומה ואפילו אלוהית, שמתרחשת בסופו של כל תהליך טיפולי.

יום הששי

**בלימודי התואר השני
במכללה האקדמית הרצוג**

הצטרפו לתוכנית ייחודית המתקיימת בימי שישי
בהוראת מחשבת ישראל

אפשרות לסיים
בשנה אחת

הלימודים מתקיימים
בירושלים

למידה היברידית
שבוע מהבית ושבוע מהקמפוס

החזרי שכ"ל
לזכאים

מלגה ייחודית - עד 9000 שח*
בנוסף להחזרי שכ"ל ממשרד החינוך

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

*ע"פ תנאי הזכאות

הרב שבת סלביצקי

שלום בר קיימא

שבת בבוקר, יענקל'ה יושב על ספסל בפארק, עיתון בידיים וסיגריה בפה, אבל הוא לא מעשן > להיות שושבין זה לא רק חיוכים ותמונות; זו עבודה קשה ומתישה, תשאלו את אהרן > התוכנית של הנער להיזרק מהישיבה עבדה כמצופה, אבל ברגע האחרון משהו השתבש

אבל... הוא מעשן".

"יענקל'ה לא מעשן בשבת", דחה האב את דברי בנו.

"מה הפירוש לא מעשן?" תמה ר' נפתלי, "הרי בעצמי ראיתי אותו מעשן, רק לפני כמה דקות!"

"זה לא הוא מעשן", פסק האדמו"ר מבאבוב, "זה הנאצי מעשן... יענקל'ה עבר את ייסורי השואה האיומים, איבד את משפחתו וסבל צרות קשות רק בשל היותו יהודי. הוא מלא בכעס ומרירות. שלא באשמתו, קשה לו עם שמירת שבת ושמירת מצוות. והוא אשר אמרתי", סיים ר' שלמה את דבריו לבנו, "לא הוא המעשן - הנאצי מעשן...".

זהו מבט פנימי על יהודי. מבט החותר אל האמת שלו, ודוחה הצידה את השקר המסתיר עליה.

אמרה חריפה טוענת שהן בקוצק הן בחב"ד מושם דגש גדול על חשיבות הדבקות באמת וההכרח בהרחקת השקר, אלא שבהבדל קטן: כשקוצקאי מזהה במישהו או משהו שמץ שקר - מבחינתו הוא כבר שרוף. לעומת זאת, כשהחב"דניק מזהה במישהו שביב אמת - הוא מחבק אותו בשתי ידיים...

בואו נלמד מאהרן הכהן לזהות את האמת הפנימית של הזולת, וננסה להתחקות אחרי הדרך המופלאה שלו להשכין שלום בין אדם לחברו ולהרבות אהבה בעולם.

כשהרבי מבאבוב, רבי שלמה הלברשטם זצ"ל, הגיע לניו יורק אחרי השואה, הוא השתכן בשכונת איסט סייד שבמנהטן. בשואה הנוראה הוא איבד את משפחתו וחסידי, כשמכל משפחתו נותר רק בנו ר' נפתלי. הגיעו הדברים לידי כך שבימי הבראשית שלו בניו יורק, רק בקושי ובמאמץ התאפשר לו להתפלל במניין בבית מדרשו...

באחת הפעמים בהן היה חסר לו עשירי למניין, יצא הרבי מבאבוב לתור אחר מישהו שירצה להיכנס ולסייע לתפילה בציבור. הוא מצא ברחוב יהודי שבעצמו עבר את השואה והיה רחוק משמירת תורה ומצוות, אף על פי כן פנה אליו הרבי וביקש שיואיל בטובו להיכנס לבית הכנסת למשך התפילה. האיש, ששמו היה יעקב, נעתר ומאז חזר והופיע פעמים נוספות.

חלפו הימים, חצר האדמו"ר מבאבוב החלה משתקמת והסתפחו אליה עוד ועוד יהודים, אבל אותו יענקל'ה שכעת כבר לא נזקקו לו חדל מלהגיע. "איפה יענקל'ה?" שאל ר' שלמה את בנו ר' נפתלי בבוקר שבת אחת. "כבר זמן רב שלא ראיתי אותו כאן. בבקשה, לך לחפש אותו ותזמין אותו לתפילה".

ר' נפתלי יצא במהירות לקיים את מצוות אביו ועד מהרה הוא איתר את יענקל'ה. הוא ישב לו על ספסל בפארק הסמוך, עיתון בידו וסיגריה בפיו...

ליבו של ר' נפתלי נחמץ מהמראה והוא שב לבית הכנסת מבלי לומר ליענקל'ה מילה. "ראית אותו?" שאל האב את ר' נפתלי. "כן,

אהרן אף פעם לא נמנע מללכלך ידיו בריב של אחרים ולחזר אחריהם עד שישלימו, מתוך מחשבה שאין זה

לעומתו, אהרן שהיה בכובע ה'שושבינא'
דמטרוניא', החזיק ביד הכלה והוליכה אל החתן.
הוא פחות עסק בלהבית על ישראל הוראות והנחיות
מגבירה. והתמקד בעיקר בלרומם אותם אל ה' ולדאוג

ועכשיו בעברית: הקשר שבין ישראל לקב"ה מוקבל ונמשל

המבצע בתוקף עד 15.07.26, ר"ח אב, או עד נמר המלא. התמונות להמחשה בלבד. ט.ל.ח. מחירי המזון לא כולל מע"מ על ההתקנה, וכולל התקנה בסיסית עד 2 מטר צנרת. לא כולל תוספות, קידוח רצועה / באן / ירושלמים / בטון. על פי תקנון ההתקנות המופיע באתר. שיווי המענה בענעמן מחמיר המחירון. 7* שנות אחריות חברה סורבנד. להחזיר חפץ חסמל הכרו על ההתקנה לשיע.

לכבודו. הכבוד שלו לא העסיק אותו בכלל. מה שטרד את מוחו ולא הניח לו, זו המציאות העגומה והבלתי הגיונית שבה שני יהודים, בניס למקום ואחים זה לזה, רבים ושונאים האחד את חברו. עם זה הוא לא יכול היה להשלים.

על אף שבפשטות ניתן להגדיר את עיסוקו של אהרן כגישור, מדויק יותר להשתמש בהגדרת המשנה: "אוהב שלום ורודף שלום", שכן תפיסת אהרן כמגשר חוטאת לאמת.

מושג הגישור הוא בעל קונוטציה של פשרה ו'מודוס ויונדי', כלומר: 'דרך לחיים משותפים'. במצב כזה שורר שלום קר בלבד, כאשר המשקעים עודם קיימים אלא שהצדדים מצליחים להתעלם מהם, כביכול, ולחיות בשלום יחסי. כאלה הם 'הסכמי השלום' שבין ישראל לשכנותיה, שאינם אלא פשרה פרגמטית של הצדדים הניצים וממש לא 'שלום'. הניסיון מלמד שלא פעם הסכמים אלו לא שווים אפילו את הנייר עליו הם כתובים. 'שלום' שכזה, הוא בעצם שלום בעל תוכן נגטיבי של אי לוחמה.

אהרן, לעומת זאת, לא היה 'מגשר' ולא הסתפק במצב שבו איכשהו חיים ביחד. מבחינתו של אהרן שהיה 'משוגע על השלום', כל עוד יש איזשהו רגש של איבה, גם אם אינו ניכר בשטח, עוד לא הגענו אל היעד הרצוי. זה לא שלום, זו פשרה.

השלום על פי אהרן הוא פוזיטיבי. הוא הרבה מעבר לאי לוחמה ושביתת נשק. השלום הינו החזרת האהבה שבין בעלי המריבה. הוא העלמת כל רגש טינה והעברת ה'רשימו' ממה שהיה. שאיפתו הייתה לרומם את בעלי המחלוקת טפח או טפחיים למעלה, כך שיתעלו מעליה ויגלו את השלום שכל כך רוצה לשרור ביניהם. 'שושביני השלום' לדידו של אהרן אינם אנשי האו"ם שייתנו ערובה לסיכומים, אלא האחווה והרעות.

השליח בארגנטינה הרב בערל בוימגרטן ז"ל סיפר שפעם אחת הוא הגיע בשבת לשיבה שהקים במסגרת שליחותו, וכשעבר ליד אחד הבחורים נדף ממנו ריח חזק של עשן סיגריות... הייתכן שהוא מעשן בשבת? ! שאל ר' בערל את עצמו. הוא טרח וחקר בסתר את הדברים לאשורם, ולאכזבתו התברר לו שהבחור אכן מעשן בהיחבא...

"מה עושים כעת?" הרהר ר' בערל ממושכות ולא הצליח להגיע להחלטה. כשחשב על האפשרות לשלוח את הבחור מהשיבה, מיד נזכר בהוריו, יהודים תמימים ויראי שמים, ולא יכול היה לחשוב על הצער הגדול שהדבר יגרום להם. מלבד זאת, הוא נרתע כמובן מעצם עשיית צעד הרה גורל שכזה, צעד שעלול לחרוץ את עתידו הרוחני של הבחור כמו גם את של ילדיו וצאצאיו העתידיים. מאידך גיסא, כשחשב לבחור בהבלגה והעלמת עין מחילול השבת של הבחור ולהשאיר אותו בינתיים בשיבה כאילו דבר לא קרה, עלה בליבו חשש שמא רחמנותו היתרה על הבחור היא בבחינת פשע כלפי הבחורים האחרים שעלולים להיות מושפעים ממנו לרעה...

אז מה עושים? ר' בערל התיישב אחרי שבת וכתב מכתב לרבי בו הציג את חשדו לגבי הבחור ואת התחבטותו לגבי הצעדים בהם עליו לנקוט, ושלח את המכתב בדואר לניו יורק. זמן מה עבר והמענה הגיע. בניגוד למכתבו הארוך, תשובת הרבי הייתה קצרה מאוד ונכתבה בה: "עייני באבות דרבי נתן פרק י"ב".

ר' בערל הזדרז לפתוח אבות דרבי נתן בפרק י"ב ומצא שנאמר שם כך: "מה תלמוד לומר 'ורבים השיב מעוון'? כשהיה אהרן מהלך בדרך פגע בו באדם רשע ונתן לו שלום, למחר ביקש אותו האיש לעבור עבירה ואמר: 'אוי לי! היאך אשא עיניי ואראה את אהרן? בורשתי הימנו שנתן לי שלום'. נמצא אותו האיש מונע עצמו מן העבירה".

למקרא שורות אלו אליהן הפנה אותו הרבי, גישתו של הרב בוימגרטן השתנתה בבת אחת ב-180 מעלות... כעת הייתה לו שליחות והיה לו אתגר. מאותו רגע והלאה הוא קירב את הבחור, שוחח איתו על דא והא, התעניין בו, נועץ בו והרעיף עליו אהבה. גם בשבתות הבאות עשה עצמו ר' בערל כנטול חוש ריח, התעלם מריח הסיגריות שהדיף הבחור - ושתק.

חלפו שנים. פעם אחת, בעיצומה של חתונה ניגש אל הרב בוימגרטן אברך בלבוש חסידי ואמר: "כבוד הרב, זוכר אותי?". "האמת שלא", השיב ר' בערל ואימץ את מוחו בניסיון להיזכר. כעבור רגע אמר הבחור את שמו, ומיד ידע הרב בוימגרטן שמדובר במיודענו מהסיפור.

"כבוד הרב", אמר האברך בקול נרגש, "אתה קירבת אותי מאוד בזמן שלא שמרתי שבת וגם לא ממש האמנתי. הייתי במקום די גרוע, אבל עדיין היו בי ייסורי מצפון שלא הניחו לי לעשות כאוות נפשי ברוגע ובהשלמה. אני זוכר שאמרתי לעצמי שאעשן סיגריה בשבת, ואז מן הסתם יזרקו אותי מן השיבה בבעיטה וכך אוכל לשכוח מהכל ו'לעשות חיים'. אבל... התוכנית שלי השתבשה בגלל שמשום מה אתה הרעפת עליי אהבה. כשראיתי שאני חשוב בעיניך, הבנתי שאני כנראה שווה משהו גם אצל הקב"ה".

כזו הייתה דרכו של אהרן, וזו דרכו של הרבי - דרך של קירוב ואהבה! אתם יודעים, אחיי ורעי, ברגע זה שאתם קוראים את ההתוועדות שלנו יש סביבנו ילדים, נערים וגם מבוגרים החווים קשיים שונים בגשם וברוח. כשאנו רואים נער מתמודד או משהו שקצת קשה לו בירתא שמיים, עלינו לבחור בדרכו של אהרן ופשוט להעניק אהבה, להחמיא, לפרגן ולרומם! הפרגון הוא כלי חשוב מאין כמוהו בדרך להשגת שינוי, והוא מהווה ביטוי מרכזי לאהבה שלנו. כך אומר הרמב"ם בהלכות דעות: "מצווה על כל אדם לאהוב כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר 'ואהבת לרעך כמוך'. לפיכך צריך לספר בשבחו!"

כל עוד נרביץ בזולת מוסר או נכריח אותו לעשות א' או ב' "כי כך יהודי צריך לעשות" ו"זה מה שכתוב בשולחן ערוך", אולי נצליח בקרב אבל נפסיד במערכה... אם מדובר באדם שמאותגר רוחנית במצבו הנוכחי, לא נפתור את זה באמצעות ציווי שיויכל לציות עיוור ומאולץ. עלינו לחבר אותו רגשית, וזה יוכל לקרות ביתר קלות כשיחוש אהוב, ובכלל כשיחוש בעל ערך. כשיהיה לו טוב עם עצמו, גוברים הסיכויים שיהיה לו טוב גם בינו לבוראו.

שימו לב לדבר מעניין: כשעם ישראל היה במדבר הם זכו למן מן השמים בזכות משה, למים מבארה של מרים בזכות מרים, ולענני הכבוד בזכות אהרן. אבל שלא כמו המן והמים הנכנסים אל תוך האדם ומזינים אותו, ענני הכבוד הקיפו את ישראל וחיפו עליהם מלמעלה. כי זו דרכו של אהרן - הוא העניק כבוד והשפיע אהבה, וממילא, לעתים מבלי שהאדם היה מודע לכך, רומם אותו ושינה את אורחותיו לטובה. לחיים, לחיים ולברכה. אשרינו שהיה לנו מורה כמו אהרן, והלוואי שנהיה ראויים להיחשב בין תלמידיו. לחיים!

"לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתא אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבניין הבית" (תנחומא צו, יד)

על יסוד דברי המדרש האמורים עורר הרבי מליובאוויטש ז"ע מדי שנה בימי בין המצרים ללמוד את הלכות בית הבחירה להרמב"ם וכן את ספר יחזקאל פרקים מ-מג ומשניות מסכת מידות העוסקים בבניין בית המקדש

ובאש
אתה
עתידי
לבנותה

ציור: יהושע ויסמן

הזכות לא להיות מושלם: למה אנחנו מבועתים מהמחשבה שפגענו במי שאנחנו אוהבים?

ברגע שכן הזוג אומר "נפגעת ממש", אנחנו מיד קורסים לאשמה משתקת או מתבצרים בהגנות. על הקושי העצום שלנו פשוט לקחת אחריות, והמעבר ההכרחי מהפחד להיות "פגומים" - לאומץ להישאר בקשר, גם (ובעיקר) אחרי השבר.

שיש לי דחף להסביר את עצמי, ובכל זאת אני רוצה קודם להבין מה זה עשה לך."

גיא לקח נשימה עמוקה, הביט בענת ואמר בשקט: "קשה לי לשמוע שפגעת, אבל אני רוצה להבין מה זה עשה לך."

"בכל קשר קיימים שברים: פגיעות, אכזבות ואי-הבנות", אמרתי, מביטה בשניהם. "מה שבונה ביטחון והתקשרות בטוחה אינו היעדר השברים, אלא היכולת

שלכם לחזור זה אל זה למרות השבר. זה כמו תינוק שלומד שאפשר להתרחק מן ההורה, ושניתן למצוא שוב את הדרך חזרה אליו. או כמו זוג שלומד להגיד זה לזה ברגעי משבר: 'אני רואה שנפגעת', 'אני מצטער', 'בואי נמצא שוב את הדרך אלינו'. המהות היא היכולת לעמוד מול האמת מבלי לאבד את הלב כלפי עצמי, ומבלי לאבד את הלב כלפי האדם האחר. "גיא, פניתי אליו רגע לפני סיום, 'המשפט שאני רוצה שתיקח איתך כסיכום הוא זה: אתה לא צריך להיות מושלם כדי להיות ראוי לאהבה. אתה כן צריך להיות מוכן לראות את האמת עליך, כדי להיות בקשר."

"תחשבו על דימוי הגחל", אמרתי לשניהם. "גחל שמתרחק מן האש דועך וכבה, אך כאשר הוא חוזר אליה הוא שב לבעור. כך גם בני האדם - לא נועדנו 'לבעור' לבדנו. כולנו זקוקים למקום שנוכל לחזור אליו אחרי שפגענו, נפגענו, טעינו או התבלבלנו. וזו המשמעות העמוקה ביותר של אהבה בוגרת: טיפוח מתמיד של היכולת למצוא שוב ושוב את הדרך חזרה אחד לשנייה, אל תוך הקשר."

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

"אני נפגעת ממש בערב החג", אמרה ענת בקול שקט.

גיא מייד הזדקף בכורסה מולה, פניו התקשחו. "אבל לא התכוונתי", הוא ירה חזרה, "את תמיד לוקחת הכול למקום אישי! גם את עשית לי בדיוק את אותו הדבר בארוחה!"

"גיא, עצרתי אותו ברכות, 'שים לב מה קורה כאן בחדר. קל לנו מאוד להבחין מתי אנחנו אלו שנפגענו, אבל קשה לנו הרבה יותר לראות ולהכיר ברגעים

שבהם אנו אלה שפגענו באחר. ברגע שענת אמרה 'נפגעת ממש', מערכת העצבים שלך נכנסה לדריכות. טבעי שככה הגבת ואלו תגובות הישרדותיות אוטומטיות: התגוננות, מתן הסברים, ניסיון להצדיק את עצמך ולהאשים אותה. לעיתים זה גם יכול להגיע להיעלמות או לקריסה לתחושת אשמה. הבעיה היא, שכל התגובות הללו רק מרחיקות אתכם מהאמת. והאמת הבסיסית, הפשוטה והאנושית היא שכולנו, מעצם היותנו בני אדם, פוגעים לפעמים."

"אז מה, אני פשוט אדם רע שהורס הכול?" שאל גיא, קורס מעט לתוך עצמו. "יש הבדל מהותי בין אשמה לאחריות", עניתי לו. "כמו שאתה מגיב עכשיו, באשמה, אתה משדר 'אני לא בסדר'. כשאתה באשמה, תשומת הלב מופנית כולה פנימה אל עצמך: איך יצאתי? מה זה אומר עליי? האם אני אדם רע? לעומת זאת, כשאתה לוקח אחריות, המסר שאתה משדר הוא 'יש כאן משהו שאני יכול לראות, ללמוד ממנו ולתקן'. באחריות, תשומת הלב חוזרת אל הקשר עצמו: מה קרה בינינו? מה לא ראיתי? ואיך אפשר לתקן?"

"זה נורא קשה לא להרגיש רע עם עצמי כשהיא אומרת שפגעת", הודה גיא. "בדיוק בגלל זה אנחנו צריכים לדבר על

ערך עצמי מול פגמים", אמרתי. "ערך עצמי בריא מבוסס על היכולת להישאר בחיבור אל עצמך גם כשאתה מגלה בתוכך חלקים לא נעימים ולא מושלמים. זו היכולת להגיד לענת 'נכון, פגעת', אבל מבלי להשליך מכך ולהגיד לעצמך 'אני אדם פגום'."

"כשאדם אחר משקף לנו שפגענו בו, המשכתי להסביר לשניהם, "הדבר מעורר פעמים רבות את פצעי הילדות שלנו. ברגע הזה מול ענת, במקום לשמוע רק את הדברים שנאמרים לך ברגע ההווה, זה עבר דרך הפצע שלך ושמעת את 'הסיפור הישן': 'אני לא מספיק טוב', 'אני פגום', 'לא יאהבו אותי'. התוצאה היא תגובה מתוך מסילת הישרדות המונעת מהפצע, ולא מתוך רצון לחיבור וקשר."

"אז מה עושים במקום להתגונן?" שאל גיא.

"אני מזמינה אותך לעצור מול הרגע הקשה", השבתי. "להרגיש את הבושה, את הכיווץ ואת הדחף להתגונן, מבלי לברוח מהתחושות ומבלי לתת להן להפוך לסיפור שמגדיר את זהותך. מתוך השהייה הזו יכולה להיוולד תגובה חדשה של עוצמה, נוכחות והישארות עם האמת, שאיננה מעידה על חולשה. נסה להגיד לענת מתוך נוכחות: 'קשה לי לשמוע שפגעת בך, ועדיין אני רוצה להבין'. או: 'אני שם לב

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

למה כל כך חשוב לקדש שם שמייים? וכי הקב"ה זקוק ליחסי הציבור שלנו?

חלילה לצייר את קידוש השם כ"יחסי ציבור" של הקב"ה - הוא אינו זקוק לנו, ואין בכוונתו להוסיף לו דבר; עצם ניסוח השאלה כך דוקר את הנשמה. אלא שהעולם לא נברא אלא בשביל האור האלוקי שיאיר בו. אנחנו מרגישים לפעמים שהחיים עצמם נעימים ושווים בלי שום צורך למה שמעבר להם, כאילו דבר ה' הוא מחוץ לחיים - אבל האמת היא שכל מה שיש בו ערך אינו אלא השתקפות נמוכה של האור האלוקי. וכשהשתקפות זו עומדת לעצמה, היא מלווה בחסרונות עמוקים עד אין חקר. רק חיים המאירים את האור האלוקי הם חיים ששווים את עצמם. ולכן מי שרוצה טובה לכל הברואה - רוצה בטבעו לקדש שם שמייים, בלי שיעור.

אני נאלץ להתפלל במניין שאינני מתחבר אליו, ויש לי צער גדול. כיצד עליי לנהוג?

המגיד ממזריטש אמר שתשעה גדולי ישראל, עם כל מעלתם, אינם יכולים לומר קדושה, ואילו עשרה אנשים פשוטים כן יכולים - מפני שהשכינה שורה ביניהם, "כל בי עשרה שכינתא שריא". לכן צריך אדם להתבונן במעלת המניין, שהשכינה השורה בו אינה מותנית בסגנון בית המדרש או ברמתו התורנית, בנוסח או בניגונים, אלא בעצם התקבצותם של עשרה מישראל. מי שזוכה להתפלל במקום שהשכינה שורה בו - ראוי לו לשמוח שמחה עצומה. ואמנם כשיש בידך בחירה, יש מקום לבקש גם סגנון שיאיר את לבך בתפילה; אבל עצם השייכות לעשרה שהשכינה עליהם גדולה אף משפיכת הלב - שהרי גם את המתפלל ביחידות בכונה מדריכים חז"ל ללכת לתפילה בציבור.

איך מתחזקים באהבת ישראל?

המקור העליון של אהבת ישראל הוא המבט האלוקי על עמו - הבוחר בישראל באהבה, מכל העמים, כדי להאיר את העולם כולו באור אלוקי. זו נקודת מבט המלמדת אותנו את האמת הפנימית על האומה. אמנם, אין להתעלם מן החיצוני, שלא נבוא לומר חלילה שמכיוון שהנשמה טהורה מותר כל קלקול. במקום שצריך תיקון, איננו נמנעים מלתקן. אבל כשם שכל אדם מחביא את מומיו מפני שהוא מאמין בטוב שבו, כך עלינו לראות את עומק האור שבכל נשמה מישראל. ולצד זאת יש למצוא גם בחיצוניות מעלות גלויות, שהרי "אפילו ריקנים שבך מלאים מצוות כרימון". לפעמים העבודה קלה ופשוטה, ולפעמים דרושה העמקה כדי לזהות את הטוב הפחות גלוי - אך כולנו יכולים להגיע לעוד ועוד ממנו.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

תמיד נלחמנו כדי לחבר יישובים לחשמל היום אנחנו דואגים גם להכנה לרכב חשמלי

א. אביבית ושמית. מ. סטנדרט ישראל

אמנה
סטנדרט חדש בהתיישבות

www.home.amana.co.il